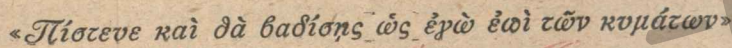


ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΧΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ἑτησίᾳ Δραχ. 10.— ἑξάμην. Δραχ. 5.—
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » ἑτ. 15.— » ἑξ. 8.—



Η ΣΥΓΓΚΟΙΝΩΝΙΑ

«*As* λημονήσωμεν τι ήτο ή συγκοινωνία κατά το πρό όλίγον παρελθόν εις την Έλλάδα.

«*Εν* ή περίοδος, και παρά την θέλησιν μας ένιοτε, εξέδηλοτο εις άλλους κλάδους της δημοσίας ζωής, ή συγκοινωνία μέχρς εσχάτων απέτελε ονειδιστικήν εξαίρεσιν.

«*Ομολο*ύμεν και διά τούς τελευταίους χρόνους, μετά την άνορθωσιν δηλαδή των πλείστον υπηρεσιών.

Και δέν έννοούμεν μόνον την ταχυδρομικήν και τηλεγραφικήν συγκοινωνίαν. Αί υπηρεσίαι αύται άν δέν κατώρθωναν να φθάσουν εις τό ύψος της εποχής, έδεικνυν όμως κάποιαν φιλοτιμίαν και προσπάθειαν να επαρκέσουν.

«*Εννο*ούμεν κυρίως την άεροπολικήν συγκοινωνίαν, ή όποία μολοντί ενεργείται παρά ιδιωτών, βαρύνει καθ' όλοκληρίαν τό κράτος, διά την άμέλειαν και άδιαφορίαν του πρὸς επίβλεψιν των ύπευθύνων.

«*Η* άεροπολική συγκοινωνία δέν είνε άπλώς ιδιωτική έπιχειρήσις. Θίγει άμέσως την δημοσίαν ανάγκην και ως τοιαύτη απαιτεί την άγρυπνίαν των δημοσίων αρχών.

Οί ταξιδεύοντες με άτιμόπλοια γνωρίζουν τι θέλουμεν να είπωμεν.

Διά τὰ τραμ ύπάρχον διατάξεις άστυνομικάι τηρούμεναι πολλάκις άσυνήθως. Διατί; Διά να εξασφαλισθή ακίνδυνον και άνετον ταξείδιον ένός τεταρτου της ώρας εις τόν έπιβάτην.

«*Διά* τὰ άτιμόπλοια, όπου πρόκειται διά ταξείδιον κινδυνωδέστερον και διαρκούν πολλάκις ήμερονύκτια όλόκληρα δέν εκκρίθη άναγκαίον να ληφθούν ύπέρ των έπιβατών προστατευτικά μέτρα, ή και άν έλήφθησαν δέν έστάθη δυνατόν να εφαρμοσθούν. Διατί; Διότι ή δημοσία αρχή δέν έλαβε ποτέ ένδιαφέρον ύπέρ των ταξιδευτών.

«*Όσα* έγινοντο ήσαν ατόχηρημα σκανδαλώδη. Οί έπιβάται συνεκινούντο με τὰ πρόβατα, ένφ έπλήρωναν ως άνθρωποι και πολλάκις έταξείδιον χειρότερα και από τὰ κτήνη.

Οί πράκτορες εξέδιδαν εισιτήρια διπλάσια και τριπλάσια από τὰς ύπαρχούσας θέσεις, και εϋρέθησαν έπιβάται πρώτης θέσεως ταξιδεύοντες επί δύο ήμερονύκτια, χωρίς κλίνην, χωρίς κάθισμα, χωρίς καν να χωρούν να εξαπλωθούν επάνω εις τό τραπέζι της θέσεώς των.

Και εϋρέθησαν άτιμόπλοια, άνήκοντα βέβαια εις άνοστολούς και άπλήστους και εγκληματικούς ιδιοκτήτας, τα όποια με τοιοϋτο φόρτωμα ανθρώπων, εξέκλιναν του δρομολογίου των, ύπέβαλαν εις τὰ μαρτύρια της θαλάσσης τούς άτηλιπαιμένους έπιβάτας των, διά να προσεγγίσουν και εις άλλον λιμένα, μη περιεχόμενον εις τό δρομολόγιον, και να παραλάβουν εκεί και άλλους έπιβάτας, ένφ οι προηγούμενοι δέν είχαν θέσιν να καθίσουν.

«*Όλα* αυτά τὰ σκάνδαλα και όλη ή άδολότης της άεροπολικής συγκοινωνίας και όλα τὰ δυσπερίγραπτα μαρτύρια, τὰ όποια γνωρίζουν καλώς οι νησιώται και οι κάτοικοι των παραλίων της Ελλάδος, όλα αυτά ύπάρχει έλπίς να λείψουν τώρα, που πρόκειται να ιδρυθή τό έννατον Υπουργείον της Συγκοινωνίας.

«*As* εύχρηθώμεν να μη βραδύνη ή λειτουργία του, διά να εκλείψη έν άποτρόπαιον στίγμα, από την σύγχρονον ναυτικήν μας συγκοινωνίαν.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

«*Εν* Πειραιεί έξεργάγη άπεργία των γαιανθρακεργατών.

— Κατά νεωτέρας πληροφορίας, εις τό Καστελλόριζον δέν έγιναν σφαγαι.

— Οί κάτοικοι του Λισακοβικίου, ως και της Χειμάρας, διαμαρτυρήθησαν έντειθή συζητείται υπό της Λονδινάιας συνδιασκεψέως ή παραμονή ή μη αυτών εις την Έλλάδα.

— Η Βουλή συνεδρίασε την Τετάρτην και κατά σειράν έλας τὰς λοιπὰς ήμέρας της έβδομάδος, ψηφισθέντων πολλών νομοσχεδίων.

— Αί δυνάμεις άνήγγειλαν έπίσημος εις τό Μαυροβούνιον τὰ άποφασισθέντα ύπ' αυτών όρια Άλβανίας και Μαυροβουνίου.

— Εις τό Ιστίπ ένέγνετο σύγκρουσις μεταξύ Σέρβων και Βουλγάρων, κατά τὰς εκ Βιεννης πληροφορίας.

— Εις την Βουλήν ύπεβλήθη νομοσχέδιον υπό του ύπουργού των Έσωτερικών κ. Ρέπουλη περί της ύδρεύσεως των Αθηνών.

— Άνεκοινώθη εις την Βουλήν υπό του κ. Ρέπουλη ότι γίνεται σκέψις περί ουστάσεως έννάτου ύπουργείου της συγκοινωνίας.

— Έξέπονήθη ήδη πλήρες τό σχέδιον της ένόσεως των σιδηροδρόμων της παλαιάς Έλλάδος και των άνακτηθεισών χωρών.

— Ο άεροπόρος Ε. Άργυρόπουλος και ό Κ. Μάνος, έπιβαίνοντες άεροπλάνου, κατέπεσαν πλησίον του Λαγκαδά (ισχύοντος 14 χιλιομετρα ΒΔ της Θεσσαλονίκης) και έφονεύθησαν άμφότεροι εκ της τρομεράς πτώσεως.



Ο ΡΩΣΣΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΛΕΟΝΤΙΟΣ
ως Νοσοκόμος του Έρμούου Σταυρού εν Πειραιεί

Τό έργον του σεβαστού τοις πόν. Άρχιμανδρίτου της Ρωσικής Έκκλησίας κ. Λεοντίου ως νοσοκόμου του Έρμούου Σταυρού εν Πειραιεί είνε άξιον παντός έπαινου και έγκωμίου.

Ο Άρχιμανδρίτης κ. Λεόντιος ως νοσοκόμος του Έρμούου Σταυρού επί τριμήνον διόκληρον άκριβώς (10 Οκτωβρίου 1912—10 Ιανουαρίου 1913) έπέδειξε μεγίστην φιλανθρωπικήν δράσιν. Τρίς της έβδομάδος παρενρίσκειτο και έδιδε χειράβοηθίας εις τὰς έγχειρήσεις των νοσηλευμένων, άλλα και εις την διαχείρησιν ύπέρ της χρησιμότητας. Άλλά πλύν τούτων άνεγίνωκε πρὸς τούς άσθενείς τό Έργον Εδωγγέλιον και περιποιείτο αυτους ως άπλοῦς νοσοκόμος. Προσέει δέ κατά τὰς ώρας αί όποιαι τῷ έμνον διαθέσιμοι και την ήμέρα και την νύκτα έγγραφεν έπιστολάς πρὸς τούς συγγενείς των νοσηλευμένων στρατιωτών.

«*Εν* γένει ό Άρχιμανδρίτης κ. Λεόντιος ύπέρξεν ό φύλαξ άγγελος των νοσηλευμένων έπιστρατών.

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΣΤΕΜΜΕΝΗ ΚΕΦΑΛΗ

Εις διάφορα Εϋρωπαϊκά φύλλα με την εκκαιρίαν της άνόδου εις τόν θρόνον του Βασιλέως μας Κωνσταντίνου δημοσιεύονται πολλά ανέκδοτα και περίεργα περί αυτού.

Ούτω, μεταξύ των άλλων, τό «Έξέλιος» των Παρισίων γράφει ότι ό Βασιλεύς Κωνσταντίνος έχει τό μεγαλύτερο κεφάλι από όλους τούς έστεμμένους της γης.

Μάλιστα αναφέρει ότι κάποτε ένας έπίσημος, συναντηθείς με τόν τότε Διάδοχον Κωνσταντίνον, κατά λάθος άντι να πάρη τό καπέλο του όταν έφρευεν έπίρς τό καπέλο του Διαδόχου, τό όποιον μόλις έτοποθετήθη εις τό κεφάλι του έρθασεν έως εις τούς ώμους!

Και τό συμπέρασμα της περιόργου αυτής πληροφορίας του «Έξέλιος» ποιον είνε; «Απολύστατα. «Οτι, τό Έλληνικόν στέμμα είνε...τό μεγαλύτερον στέμμα του κόσμου!

ΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τό ζήτημα της εργαζομένης γυναίκας άσχίζεται να μας συγκαμή και εις την Έλλάδα. Διατί τάχα και εδώ όπως άλλου ή γυνίκα να μη εργάζεται;

Τώρα πάλιν τό άνεκίνησεν ό καθηγητής της Πολ. Οικονομίας εις τό Πανεπιστήμιον κ. Γουναράκης, όστις κατά την παράδοσιν του την παρελθούσαν Τετάρτην έκαμε λόγον περί των εργαζομένων γυναικών. Και έτόνισεν ό κ. καθηγητής ότι, άν και σήμερα ακόμη δέν θέλουμεν να βλέπωμεν τὰς συζύγους μας και τὰς αδελφάς μας να εργάζονται, έν τούτοις πρέπει να παραδεχθώμεν ότι τό μέλλον άνήκει εις την εργαζομένην γυνίκα.

Είχομεν όμως και άλλο γεγονός σχετικὸς με την εργασίαν της γυναικὸς την παρελθούσαν Πέμπτην. Μία όλόκληρος διαδήλσις από εργατίνας του Πειραιῶς μετέβη εις τό Ίασην γείον των Στρατιωτικῶν και έξηγήσεν έργασίαν.

«*Όστε* βλέπομεν ότι ή γυνίκα εις την Έλλάδα θέλει να εργάζεται. Η πρόληψις δέν την σταματά. Άλλως τε τὰ οικονομικά ζητήματα είνε άνωτέρα από όλας τὰς προλήψεις.

ΠΑΣΧΑΛΙΕΣ

Η εποχή αυτή εμπορεί να όνομασθή διά τὰς Αθήνας: εποχή της πασχάλιας.

Τόσον είνε άφθονα τὰ όρτια αυτά άνθη εις την πόλιν της αλονίας ώραιότητος. Αί κηφίαι μας δέ και δεσποινίδες μας, αί πάντοτε φιλανθείς, σπεύδουν να εϋρουν πασχάλια, να σπείλουν τὰ σαλόνια των, να τὰς άπολαύσουν με κάθε τρόπον.

Άλλως τε και ή πασχάλιας,—όπως όλα εις ούτόν τόν κόσμον,—τελείωνουν πολύ γρήγορα.

ΟΙ «ΣΟΥΡΣΙΕ»

Μέγας θόρυβος, πλείστοι συζητήσεις, άμέτρητα όρθια και περίεργα έρευναι προσκλήθησαν εις τό Παρίσι εξ άφορμής των «σουρσιέ».

Είνε δέ «σουρσιέ» άνθρωποι έχοντες την ιδιότητα με την βοήθειαν μιας ειδικής οάρδου να εύρίσκουν εις ποιον σημείον του έδάφους δύναται κανείς σκάπτων να εϋρη ύδωρ και εις ποιον βόθος. Οί «σουρσιέ» αυτοί περιέρχονται τὰς έπαρχίας της Γαλλίας και κρατούντες εις χείρας των την ειδικήν αυτήν οάρδον μαρτυρούν την ύπογείως ύπαρξιν ύδατος ως εξής: Βαδίζουν με τὰς χείρας κολλημένας μεντι του άγκωνος εις τό σώμα των, από του άγκωνος δέ κρατούν ταύτας όριζοντίως και δι' αυτών πάλιν όριζοντίως κρατούν την μαγικήν οάρδον.

Ούτω βαδίζοντες εις τό σημείον κάτωθεν του όποιου ύπόγειο ύδωρ στέγεται, καταλαμβάνομενοι υπό μικράς ταρυχής. Άλαθόστατος δέ πάντοτε κάτωθεν του ύποδεικνυμένου μέρους ύπάρχει ύδωρ.

Τό πράγμα είνε αληθινά μυστηριώδες και ούτε ή έπιστήμη κατορθώσε να άποκαλύψη ή συμβαίνει. Τάχα αυτοί αισθάνονται τό νερό κάτωθεν των, ή αί οάρδοι που κρατούν τό ύποδεικνύουν; Μυστήριον!

Οί «σουρσιέ» αυτοί κατ' αυτές σπειλόντες εις τό Παρίσι συνεκρότησαν συνέδριον εξ άφορμής του όποιου προσκλήθη και ό πρίξ αυτών θόρυβος.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΜΑΣ «ΛΑΖΑΡΟΣ»

«*Έκείνο* τὰ πρωί — Σάββατον του Λαζάρου — μόλις ή άνοιχτήσις ήλιος άρχισε να χρυσώνει τις φαλακράς κορυφές των βουνών του νησιού μας και ή καμπάνη των εκκλησιών να καλούν τούς πιστούς εις τόν έθρονον, σφοδρά κτυπήματα επί της αὐλοπορίας μ' άκούσων από τόν γλυκύτατον — και εις αυτήν την εποχήν — αὐγώνον ήσαν μου και ή καλοσά με φωνή του φιλάτου μου Κωσταντή, του καπετάν Γέννην τ.δ. Μπότση, έν μ' άφηνε να σκαφθώ επί πολὺ τόν σκοπόν της προνήσε άπιστάφας του και ότι πλήρης ήρτάσε!! και συγκαίνισαν, δι' εἰς λόγους θα έωσαν κατωτέρω, έμελλε να ήτο δι' ήμῶς ή άκατέλλουσα ήμερα.

Μας εἰπε δηλ. γίνη συνήθεια, με τόν Κωσταντή τόν φίλο μου, να λέμε τὰ Κάλανδα τὰς καλὰς ήμέρας — τὰ Χριστούγεννα, την Πρωτοχρονιά, τόν Λαζαρό, την Μεγάλη Πέμπτη. Αί ήμέραι αύται εἰον διά την άφελή, την γεμάτην ώραιον άναήρσαν παιδικήν ήλικίαν μας, εξαίρετικήν από λανσιν, και τὰς άνεμέναν άνυπομόνως. Τό αποτέλεσμα των κόπων μας ήτο πάντοτε Ικανοποιητικήν, τὰ εισπραττόμενα μοιραζόμενας «σαν άέρτα», και δσα εἰς αυτών δέν περιήρχοντο στάς μητέρας μας, εϋχηματιζαν την μικράν μας περυσίαν, τό άπαράτητον μ' άλλους λόγους χαρτίλκι μας γιά τὰς καλὰς ήμέρας. Τό ίδιο εἰ και άπαράλλακα συνέβαινε και με τὰ άλλα παιδιά του νησιού, δσα συνεβήσαν να καλλανθίσουν.

Μετά πέντε λεπτά εϋρισκόμην πρὸ του άνυπομονήτος φίλου μου, κρατούντος ένα τεσσάρτον μεγέθους Σκυρόν, έστολισμένον μ' όλα τὰ εἰδη των άνθων της εποχής, άντιπροσωπεύοντα κατά την περιστάσιν αυτήν τόν «Λαζαρόν» και με την φυλλάδα των Καλλάνδων στο χέρι.

— Καλήμέρα...

— Καλῶς τού...

— Άργησες καλήμενα να σηκωθῆς... Οί άλλοι έρχον άρχισιν τώρα...

— Μπῆ! Είνε πρωί ακόμη...

— Σέρεις — μου λέει — ν' άρχίσουμε από τό Σκυρποϋτι, από τή θειά μου την Κατερινήν.

«*Η*ς μάς δόση ένα πενήνταράκι. (Σημειώσεν ότι τό σπίτι της θειάς του Κατερινῆς ήτο στην άλλην άκρη του νησιού, μια ήρα άπὸν τόν δικόν μας).

— Τι λές, Κωσταντή! Η θειά σου είνε σίγορον. Ν' άρχίσουμε τή γεσιτάνα πρώτα.

«*Εν*είκαμς σύμφωνοι. Κι' άπό ρουφῆξας τόν καφέ μας και μελετήσαμε πέντε-έξη φορές τό κεφάλιον των Καλλάνδων της ήμέρας — εἰχε πάρε ήμερα παιά — άρχισαμε να λέμε τόν «Λαζαρό» από τό πρώτον γεσιτικό στίτι — τὰ γεσιτικά φιλοδωρήματα ήσαν γεσιτικότερα κίπως — πέρνοντες με τή σειρά όλη τή χώρα.

Και πὸν δέν είκαμε τόν «Λαζαρό» αυτήν την ήμέρα! Έξέρχας σκεδόν γύρω όλη τή χώρα, κανένα συγγενικό, φιλικό ή και άγνωστο πολλάκις στίτι μη άφήνοντες παραπονεμένο. Η πένταρες ή δεικνῶς και ή εἰκοσάρες κάποτε έπιπὸν άδύνατα στής τσέπας μας, και περί τό μετρήμαί ένυρῆκαμε γαριώντες διά τὰς εισπρατίες στίτι μας, άνερχόμενας — από τό μέτρημα πὸν κάναμε στο θρόνο — εις τό σεβαστόν ποσόν των δώδεκα δραχμών και πενήνταπέντε λεπτόν! Μά ήτο περιττόμενον να μάς μείνη μόνον ή χαρά του καλού μεριδιού και οι κόποι μας να πῶνε χρέμιοι.

Αν μάς έμεναν παρά έκατόν βήματα διά να φθάσαμε στίτι μας, ότε, μόλις εκάμψαμε τή γωνία της κυρῆς Σταύρας, ό Κωνσταντῆς περιτρώσε άδράξει τόν βραχιόνά μου, ένφ μία σπαρτακή φωνή άφηνε να διαφύγη τὰ χείλη του:

— Ο Μπῆς...χαθήκαμε!...

— Διάδολε! είπα, έννοήσας άμέσως περί τίνος έπρόκειτο, σήκων τόν φίλον μου πρὸς τὰ όπίσω. Και άλλάζοντες πορείαν έπαράτημεν άλλην, πρὸς τό στίτι μας άγούσαν, δέν είχαμε όμως καμνύ όλίγα βήματα και δύο στίδαροι βραχιόνες καταπίπτον επί των ώμων μας κρατούντες μας άκίχους.

Τό διαβολόπαυδο της γεσιτάνας, ό τρώας των σονομλίκων του, πρὸ πάντων δέ των Καλλάνδων διζόντων. Παιδί του θρόμου, μικρός τό σωμα και γιομάτος, λίγο μεγαλειώσεως στή χρόνια από μας, ταχῆς στή πόδια και γερὸς στή χέρια, δέν εἰχε άφήση παιδί άβυλόκρητο — μερικά βάλισα έκαμα να εἰνε γιά όλη τους τή ζωή σημαδεμένα. Τό όνομα «Μπῆς» ήτο παρατσούκλι από τόν πολύ σατραπισμόν του. «Αφηνε, πὸν λέτε, τὰ παιδιά να λένε με την ήσυγία τους τὰ Καλλάνδα, και την ώραν πὸν γυρνόσαν, ένεβρύνον τὰ συνελάμβανε και αἱ εισπρατίες των έρρίπτοντο εις τὰ κενὰ θυλάκιά του.

«*Α*ς εἰς έμεναν παρά έκατόν βήματα διά να φθάσαμε στίτι μας, ότε, μόλις εκάμψαμε τή γωνία της κυρῆς Σταύρας, ό Κωνσταντῆς περιτρώσε άδράξει τόν βραχιόνά μου, ένφ μία σπαρτακή φωνή άφηνε να διαφύγη τὰ χείλη του:

— Ο Μπῆς...χαθήκαμε!...

— Διάδολε! είπα, έννοήσας άμέσως περί τίνος έπρόκειτο, σήκων τόν φίλον μου πρὸς τὰ όπίσω. Και άλλάζοντες πορείαν έπαράτημεν άλλην, πρὸς τό στίτι μας άγούσαν, δέν είχαμε όμως καμνύ όλίγα βήματα και δύο στίδαροι βραχιόνες καταπίπτον επί των ώμων μας κρατούντες μας άκίχους.

Τό πράγμα είνε αληθινά μυστηριώδες και ούτε ή έπιστήμη κατορθώσε να άποκαλύψη ή συμβαίνει. Τάχα αυτοί αισθάνονται τό νερό κάτωθεν των, ή αἱ οάρδοι που κρατούν τό ύποδεικνύουν; Μυστήριον!

Οί «σουρσιέ» αυτοί κατ' αυτές σπειλόντες εις τό Παρίσι συνεκρότησαν συνέδριον εξ άφορμής του όποιου προσκλήθη και ό πρίξ αυτών θόρυβος.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΥ

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΑΓΚΑΔΑ

«*Από* την Θεσσαλονίκη μας ήλθε τραγικόν άγγελμα, τό όποιον κατασυνέκρινεν όλόκληρον την Έλληνικήν κοινωνίαν.

«*Ο* πρώτος Έλλην άεροπόρος Έμμανουήλ Άργυρόπουλος και ό έξάδελφός του ό πασιγνωστός Κρης πολιτευτής, όπλαρχηγός και λόγιος Κωνσταντίνος Μάνος, πετώντες με έν διπλάνον, προερχόμενον από τὰ Τουρκικά λάφρα, άνωθεν του Λαγκαδά έπεσαν από ύψος 600 μέτρων και έφονεύθησαν άμρότεροι. Η άπότομος πτώσις του αεροπλάνου προήλθεν εκ σοβαράς βλάβης έπελθούσης αληθινῶς εις τὰ μηχανήματά του.

«*Ο* Άργυρόπουλος ήτο νεώτατος, θαρραλῆς



ΕΜΜ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

και εκ των καλλιτέρων μας άεροπόρων. Έσπυδασεν εις την Γαλλίαν και μόνος του έπεχείρει από πέρσις πτήσεις διαφόρους. Έπειτα παρέλαβε και έπιβάτην εις τό αεροπλάνον του. Ο πρώτος τοιούτος ήτο ό τόσο τραγικός φονευθείς Κ. Μάνος. Ο δεύτερος ήτο ό Προθητυπογός κ. Βενιζέλος. Όταν εκκινήθη ό πόλεμος ό Άργυρόπουλος κατετάχθη εις τόν στρατόν, ως έφεδρος άνθυπολοχαγός του μηχανικού και έπεχείρησε πολλές δυσκόλους πτήσεις κατά τόν πόλεμον.

«*Ο* Μάνος είνε ό γνωστότατος άνθρώπος, ό αγωνιζόμενος διά κάθε ώραιον και μεγάλο και ό συνεχώς κνηνώνων τούς κινδύνους. Άφού δέν άφηνε καμινά Κρητικήν επανδύσασιν χωρίς ν' άναμνήξη εις αυτήν, έπειτα έγινε βουλευ-

νήτους στη μέση του θρόνου και περιτρώσε. — Τὰ λεφτά σας, μπαγάσκα... Τὰ λεφτά σας!

«*Ο* Μπῆς!

Τό διαβολόπαυδο της γεσιτάνας, ό τρώας των σονομλίκων του, πρὸ πάντων δέ των Καλλάνδων διζόντων. Παιδί του θρόμου, μικρός τό σωμα και γιομάτος, λίγο μεγαλειώσεως στή χρόνια από μας, ταχῆς στή πόδια και γερὸς στή χέρια, δέν εἰχε άφήση παιδί άβυλόκρητο — μερικά βάλισα έκαμα να εἰνε γιά όλη τους τή ζωή σημαδεμένα. Τό όνομα «Μπῆς» ήτο παρατσούκλι από τόν πολύ σατραπισμόν του. «Αφηνε, πὸν λέτε, τὰ παιδιά να λένε με την ήσυγία τους τὰ Καλλάνδα, και την ώραν πὸν γυρνόσαν, ένεβρύνον τὰ συνελάμβανε και αἱ εισπρατίες των έρρίπτοντο εις τὰ κενὰ θυλάκιά του.

«*Α*ς εἰς έμεναν παρά έκατόν βήματα διά να φθάσαμε στίτι μας, ότε, μόλις εκάμψαμε τή γωνία της κυρῆς Σταύρας, ό Κωνσταντῆς περιτρώσε άδράξει τόν βραχιόνά μου, ένφ μία σπαρτακή φωνή άφηνε να διαφύγη τὰ χείλη του:

— Ο Μπῆς...χαθήκαμε!...

— Διάδολε! είπα, έννοήσας άμέσως περί τίνος έπρόκειτο, σήκων τόν φίλον μου πρὸς τὰ όπίσω. Και άλλάζοντες πορείαν έπαράτημεν άλλην, πρὸς τό στίτι μας άγούσαν, δέν είχαμε όμως καμνύ όλίγα βήματα και δύο στίδαροι βραχιόνες καταπίπτον επί των ώμων μας κρατούντες μας άκίχους.

Τό πράγμα είνε αληθινά μυστηριώδες και ούτε ή έπιστήμη κατορθώσε να άποκαλύψη ή συμβαίνει. Τάχα αυτοί αισθάνονται τό νερό κάτωθεν των, ή αἱ οάρδοι που κρατούν τό ύποδεικνύουν; Μυστήριον!

Οί «σουρσιέ» αυτοί κατ' αυτές σπειλόντες εις τό Παρίσι συνεκρότησαν συνέδριον εξ άφορμής του όποιου προσκλήθη και ό πρίξ αυτών θόρυβος.

της Αττικής. Άλλά μόλις έμαθεν ότι ή Κρήτη πάλιν ένκαινέτο, έσπευσεν εκεί. Έπειτα έδρασε κατά τόν παρόντα πόλεμον εις την Ήπειρον επί κεφαλῆς μεγάλου σώματος άνταρτών. Άλλ' ήτο και ποιητής ό Μάνος. Η μετάφρασις της «Αντιγόνης» του Σοφοκλέους, πρὸς μᾶς παρουσίασε πρὸ ετών, ήτο αληθινά ύποδειγματική μετάφρασις. Μεταξύ των άλλων ό



ΚΩΝΣΤ. ΜΑΝΟΣ

(Εἰς τό μέσον)

με στολήν άντάρτου, κατά την τελευταίαν του μεταβασιν εις Ήπειρον.

Μάνος έγραψε κι' αυτό τό ποίημα, πὸν δείχνει όλον τόν έαυτό του:

«*Ό*ποιος δέν εἶδε τ' όνειρό του ζωντανέμένο και τρανό με όρην και χάρι άπ' τό πλευρό του να ξεσπάη σὸν σόφρον, αὐτός σὸν κόσμο δέν άξίζει άντίπαυδα, δαλά να ζῇ. «*Ό*ποιος την τάχη του δόσει βασιλεί τὰ ήττα δια μιλῆς.

Αὐτὰ ήσαν τὰ δύο εἰνενη θύματα του κατηραμένου Τουρκικού διπλάνου.

Πολλάκις δια τεχνασματων εἰχομεν άποφύγη την πόσιν δυσάρεστον με αυτον συνάντησιν μας, αυτην την σφοδρην εμωσ επεπρωτο τα θυλακία μας ελαφρονόμενα να βαρύνουν τα ιδικα του!

Για το θεα, μην περνεις τους κόσμους μας, βρε Μπῆ!... Διψήσου μας, Μπῆ μου!...Θα μάς πουν στίτι πὸς τὰ φάγαμε! Ικετεύαμε γονυκλινάτε «αν άγνίσταδα.

Σκαμνός, προμπεταία!...άδρυκή ή Μπῆς, χαστουκίλων μας και κλονώντας τὰ χέρια του αψη τσέπες μας. Και πέρνοντάς μας πὰς εισπράξεις και τόν έστολισμένον «Λαζαρόν» ώχρετο άπών, σπαύδων γαργῶν πρὸς αναζήτησιν των φιλάτων όμοίων του.

Και έτσι διαβεβήθησαν ή χρυσῆς μας έλπίδες την φοβάν αυτήν, ή όποια, κατόπιν του άνωτέρου παθῆματος μας, ήτο και ή τελευταία των Καλλάνδων μας!

Ε. Ν. ΒΡΕΛΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

“Ο ΑΦΩΡΙΣΜΕΝΟΣ,,

ΝΕΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΥΠΟ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΚΥΡΙΟΣ ΗΡΟΣ

Ο ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΣ των Ελλήνων Βασιλέων και Ο ΑΜΑΡΤΩΛΟΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΝΩΣΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ (1912-1913)

Γενναίοι μου πολεμιστάι, νεκροί μου τιμημένοι
Πού από βόλι έπέσατε σ'ε χώραις μακριναίς,
Κ' αϊόνια θέ να μένετε εκεί λημονημένοι.
Γιά να χαρίσετε σ'ε μ'ας ημέραις φωτειναίς,

Ω ωραιότατοι νεκροί, πού τ'ό άγνό όνομά σας
Αδυσκίμενο, άγνωρίστο θά μένη έδώ στη γη,
Πόσο 'ψηλά αναβαίνετε στην ταπεινότητά σας,
Πόσο μεγάλοι φαίνεσθε στού τάφου τή σιγή!

Δέν 'λάβετε τ'ό θάνατο γιά φήμη ή γιά στέμψα,
Γιά δόξα δέν αφήσατε τήν ύστερη πνοή,
Γιά τήν Πατρίδα 'χύσατε τ'ό τιμό σας αίμα
Κι' άγόγγυστα έχασατε και νηότη και ζωή.

Γι' αυτό κ' ή Μούσα παραιτεί, τ'ό θλιβερό σκοπό της,
Και δέν σ'ας πρέπουν δάκρυα πού πνίγουν τήν καρδιά:
Είν' άγιασμένα, άμάραντα τ'ά λούλουδα τής νηότης,
Όταν κοπούν και πέσουνε γιά τήν 'Ελευθεριά.

Εκεί πού σ'ας έθάψανε δέν θά κτισθ'ή μνημείο
Κάπου μονάχα ένας σταυρός 'ίσως γιά σ'ας στηθ'ή.
Ούτε 'εποθήσατε λαμπρό τής Δόξας Μανωλείο,
Όταν νεκροί έπέφτατε στη γη τήν ποθητή.

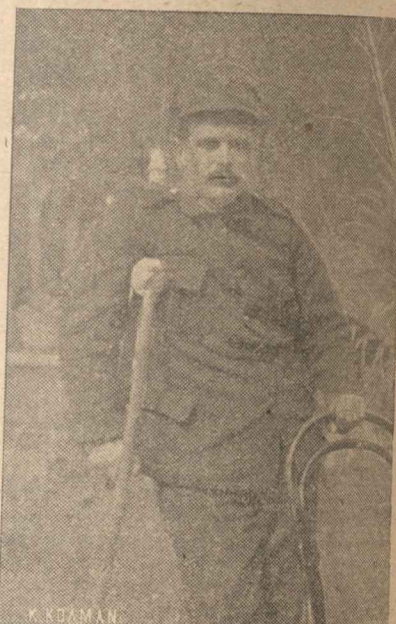
Είν' άγιασμένο, αδελφια μου, τ'ό μνημά σας 'κει πέρα
Κι' ό Ουρανός μέ τή δροσιά τ'ό ραίνει κάθε αύγή.
Μιά μουσική ακούεται 'ψηλά απ' τόν αϊθέρα
Και ό άχός τής πλημμυροί τή δοξασιμένη γη.



Γ. Μιχαλόπουλος, εκ Κρεσταινής,
πεσών εν Δρενίτζη.



Ε. Κομισόπουλος, εκ Φαρσάλων,
πεσών εις Αετοράχην.



Κοσμ. Λαγκούσης, εξ Αργυροσταλίου,
τραυματισθείς εν Ήπειρῳ.

Τό ωρειεργότερον ανέκδοτον τοῦ Βασιλέως Γεωργίου

Τό περιεργότερον ανέκδοτον τοῦ Βασιλέως
Γεωργίου εινε ασφαλῶς τὸ ἀκόλουθον. Μᾶς
τὸ ἀφηγήθη δὲ εἰς πρώην Ὑπουργός Του.

Κατὰ τὰ πρώτα ἔτη τῆς Βασιλείας Του ὁ
Βασιλεὺς Γεώργιος ἐταξείδευε κάποτε εἰς τὰς
νήσους μετὰ τὸν ἀτμομυδροδρόμον «Ἑλλάδα»,
ὅστις τότε ἐχρησίμευεν ὡς Βασιλικὴ θαλαμη-
γός. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου συνώ-
δευον τὸν νεαρὸν Βασιλέα καὶ δύο ἐκ τῶν
τότε ὑπουργῶν του, ὁ Καλλιγᾶς καὶ ὁ Ἀνγε-
ρινός.

Ἐνα μεσημέρι λοιπὸν, κατὰ τὸν πλοῦν, οἱ
δύο Ὑπουργοὶ εἶχον ἐξαπλωθῇ εἰς τοὺς κανα-
πέδες ἐνὸς διαμερίσματος τοῦ πλοίου καὶ ἐκοι-
μῶντο.

Αἰφνης ὁ Βασιλεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὸ διαμέρι-
σμα αὐτὸ καὶ εἶδε τοὺς ὑπουργοὺς του κοιμω-
μένους. Τότε τοῦ ἦλθεν ἡ διάθεσις νὰ παῖξῃ
μαζὶ τῶν. Ἦρπασε λοιπὸν δύο μαξιλάρια καὶ
τὰ ἐπέταξεν κατεπάνω τῶν.

Οἱ δύο ὑπουργοὶ ἐξύπνησαν τότε ἐκ-
πληκτοί.

Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἔκαμεν ἄλλην ἐντύπωσιν εἰς
τὸν βασιλέα.

Ὁ Ἀνγερινὸς τὸ ἐπῆρε εἰς τὰ ἀστεία καὶ ἡρ-
πασε τὸ μαξιλάρι καὶ τὸ ἐρρίψεν ὅπως ἔβγα-
λονθῇ τοῦ παιγνιδι τοῦ μαξιλαρώματος μετὰ τὸν
Βασιλέα.

Ὁ Καλλιγᾶς ὅμως τὸ ἐπῆρε εἰς τὰ σοβαρὰ
καὶ ἀμέσως ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του εἰς
τὸν Βασιλέα! Ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς δὲν ἐδέχθη τὴν
παραίτησιν.

Ἔτσι παρ' ὀλίγον εἶνας μαξιλαροπάλεμος νὰ
ἐπιφέρῃ... ὑπουργικὴν κρίσιν!

Τὴ γῆ, πού σ'ας ἐδέχθηκε εἰς τὴ θερμὴ ἀγκαλιά της,
Καὶ πού σ'ας ἐναννούρισε μ' ὄνειρα χαρᾶς,
Καὶ σ'ας σκεπάζει μ' εὐωδιαίς καὶ μετὰ τὸ λούλουδά της
Πού μ' αἶμα ποτισθήκανε καὶ ἀνθίσανε γιά σ'ας.

Πέρνει κ' ἡ Νίκη, ἀφάνταχτη σὸ αἰθέριό της διάβα
Πάνου ἀπὸ κάμπους καὶ χωριά, βουνὰ καὶ ὁρηματιάς,
Πέρνει ἀνθούς μυριόποτους ἀπὸ ὅλη τὴν Ἑλλάδα,
Ἀπὸ τὴ Χίο γασσεμὰ, τῶν Γρεβενῶν μυρτιάς,

Κρίνα τῆς Μιτυλήνης μας, ῥόδα τῆς Καστορίας
Κι' ἀπὸ τὴν Αἰτωρραχὴ δαφνοῦλες μετὰ σορὸ,
Καὶ πλέκει, πλέκει ἀκούραστη στεφάνια τῆς Ἀνδρείας
Καὶ θά σκορπᾷ στοὺς τάφους σας μετὰ πόθο ἱερὸ.

Ὑμνος, παιάνας, θούρια, ἀντιλαλοῦν οἱ βράχοι
Τῆς Μάνης, τῆς Ἀράχωβας καὶ τῶν Θεωμοτιῶν,
Καὶ ἔχουν γιά Μνημόσυνο οἱ Μαραθωνομάχοι
Τὴν ὑψηλὴ θυσία σας καὶ τὸν ἥρωισμόν.

Καινουργιο κόσμον ἐκάματε τὸν κόσμον τῶν Ὀνείρων,
Ἐκτίσατε στή Δόξα μας Παλάτια θρυλλικά,
Καὶ Λύρα μεγαλότροπη Πινδάρων καὶ Ὀμήρων
Στῆν Ποιῆσι 'χαρίσατε νὰ ψάλλῃ θεϊκά.

Μὰ καὶ ἂν δέν μοῦ 'τανε γραφτὸ σὸ πλάϊ σας νὰ μέινω,
Εὐτυχισμένο θάνατο κ' ἐγὼ μετὰ σ'ας νὰ ἰδῶ,
Ἄς εἶχα κἂν τὴ δύναμι ὁ Βάρδος σας νὰ γείνω,
Σταῖς χώραις ταῖς ἐλευθεραῖς γιά σ'ας νὰ τραγουδῶ.

Σέριφος

ΒΑΡΔΟΣ

Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ - Ο ΤΑΦΟΣ - Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Μετά θάτων καὶ κλῆδων

Ἐπείσθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα
καὶ ὁ λαὸς ἐν ἁλλήλοισι καὶ ἐπενημίαις ὑ-
πέδερχοντο αὐτὸν τὰ ἐνδύματά των ἐστρώνοντο
κατὰ γῆς καὶ πλάδι βαίων ἐσειόντο εἰς τὸν
θάνατον. Καὶ ὅταν ὁ μέγας Ἀναμορφωτὴς εἰ-
σῆθε τέλος εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ προαιωνίου Ναοῦ,
οἱ ἐν αὐτῷ παῖδες ἐπανάλαβον τὸν μοναδικὸν
ἥμιν, ὃν εἶχε τονίσει ὁ
λαὸς: — «Ὡσαύτῃ τῷ υἱῷ
Δαβὶδ!»

Παραμονὴ θοσίας

Τὸ συμπόσιον τοῦ Πά-
σχα, τὸ λεγόμενον «Μυστι-
κὸς Δείπνος» ἐγένετο κατὰ
τὰ παρὰδοξιν, εἰς τὴν οἰ-
κίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρ-
κου. Μετὰ τὸ συμπόσιον
ὁ Ἰησοῦς ἀκολουθοῦμενος
ἀπὸ τῶν Μαθητῶν του ἀ-
νῆλθεν εἰς τὸ ὄρος τῶν
Εὐλαίων, ἵνα προσευχηθῇ.
Ἐκεῖ ὁ Χριστὸς κατελή-
γη ὑπὸ βαθείας ὀδύνης
καὶ ἰδῶς αἱματώδης, διέ-
κτετε τὸ ἄνθρον του μετὰ
παιδὶ. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύ-
της ἐμφαίνεται καθαρά ἡ
ἰδὸς τοῦ μαρτυρίου, ἥτις
ἐκτελείται τῷ Υἱῷ τῆς
Μαρίας.

— Καίτε Παῖδι!

Οὐδέποτε ἀθλιώτερον
σπῆμα ἐμύλωνε σκαιότερον
τὸ ἱερότερον ὄνομα.

Ἦτο ὁ Ἰούδας ὁ
προδοτὴς ἐκυψε καὶ ἀπέ-
θηκε φίλημα ἐπὶ τῆς πα-
ρειάς τοῦ Σωτῆρος, βεβη-
λώσας οὐ μόνον τὴν ἀγνό-
τατον τῶν παρειῶν ἀλλὰ
καὶ αὐτὸ τὸ σύμβολον τῆς
ἀγνῆς λατρείας, τὸ σύμβο-
λον τῆς ἀγάπης: τὸ φίλη-
μα... Ἦδη ὁ Ἰησοῦς εὐρί-
σκει εἰς χεῖρας τῶν δι-
ημιῶν του.

Παρά τῷ Πιλάτῳ

— Τίνα κατηγορίαν φέ-
ρετε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου;
ἠρώτησεν ὁ Πιλάτος τὸ
πλῆθος.

— Ἐκρίνουν ἐαυτὸν
βασιλέα! ἐφώναζον οἱ
ἐκαστοὶ δικταῖ τοι.

Ὁ Πιλάτος μὴ εὐρίσκων
ἐν τῷ Ἰησοῦ ἐπιλήψιμον τι,
ἠρέμισεν νὰ ἀδωώσῃ Αὐ-
τόν.

Ἀλλὰ τὸ πλῆθος ἐπαίε-
το ἔξω καὶ ἐζήτη τὴν κα-
ταδίκην τοῦ Ἀδῶου, κατη-
γοροῦν τὸν Πιλάτον ἐπὶ
παρακοχί εἰς τὰ θεοπλάμα-
τα τοῦ Καίσαρος, ἂν τὸν
ἀπέλκε... Καὶ ὁ Χριστὸς
κατεβίβασεν εἰς τὸν διὰ σταυρώσεως θάνατον
τὸν ἀναιμακτικώτερον πάντων κατὰ τὴν ἡθὴ τῆς
ἐκότητος ἐκείνης.

Ἡ ἀπόφασις

Τὸ 1280 μ. Χ. εὐρέθην ἐν Ἀκουίλῃ τῆς ἴτα-
λίας ἡ ἀκόλουθος ἀπόφασις, δι' ἣς εἶχε κατα-
δικασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἰς θάνατον:

«Ἀπόφασις ἐκδοθεῖσα ὑπὸ Ποντίου Πιλάτου
Διοικητοῦ Ἀντιβασιλέως τῆς Κάτω Γαλλίας,
περὶ τῆς διὰ σταυρώσεως τιμωρίας τοῦ Ἰησοῦ
τοῦ ἐκ Ναζαρέτ.

«Ἐν ἑτεῖ δεκάτῃ ἐβδόμῃ τῆς Αὐτοκρατο-
ρίας τοῦ Τιβερίου Καίσαρος τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ
ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς Μαρτίου, εἰς τὴν Ἁγίαν τῆς
Ἱερουσαλὴμ πλιν, ὄντων τῶν Ἄννα καὶ Καϊά-
φα ἱερεων καὶ ἱεραποστόλων τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ε'.—Ψευδὴς λέγεται Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων
ΣΤ'.—Εἰσῆλθεν εἰς τὸν Ναὸν παρακολουθεύ-
μενος ὑπὸ ὄχλου φέροντος Βάτα Φοινίκων εἰς
χεῖρας.

«Ἐντέλλεται εἰς τὸν πρῶτον Ἐκατόνταρχον
Κυρούλλον Κορηλίον νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὸν
τῆς καταδίκης τόπον καὶ ἀπαγορεύεται εἰς πάν-
τας πλουσίους καὶ πτωχοὺς, νὰ ἐμποδίσωσι τὸν
θάνατον τοῦ Ἰησοῦ.

«Ὁ Ἰησοῦς θέλει ἐξέλ-
θει τῆς πόλεως Ἱερουσα-
λὴμ διὰ τῆς πύλης Στρού-
ανης.

Οἱ μάρτυρες
«Δανιὴλ Ροβάνης
«Ἰωάννης Ζοροβάβελ
«Ραφαὴλ Ροβάνης
«Κασέτος, ἄνθρωπος.»

Εἰς δὲ τὸ πλάγιον τῆς
ἰδίας πλακὸς φέρεται γε-
γραμμένη ἡ ἀκόλουθος
φράσις:

«Ὅμοια πλᾶξ ἐστάλη εἰς
ἐκάστην φυλὴν».

Τετέλεσται!

Τρεῖς ἡδὴ σταυροὶ ὁ-
ψοῦνται ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ,
δύο κακούργων καὶ μέσῳ
αὐτῶν ὁ σταυρὸς τοῦ Χρι-
στοῦ...

Οἱ δικάσται ἐξέδωκαν
τὴν ἀπόφασίν των, νομί-
ζοντες ὅτι ἐπιτελοῦσιν ἱε-
ρὸν καθήκον καὶ οἱ ἐχθροὶ
τοῦ μεγάλου Θύματος ἠκολού-
θησαν ἐν ἀγαλλίᾳ τὴν
κηδεῖαν... τοῦ Ζώντος! τὸν
ἐκάρφωσαν! τὸν ἐλόγχι-
σαν! τὸν ἐπότισαν ὄξος!
Ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ Του
ἀρχίζει νὰ ἐκφεύγῃ ἡρέμα
τοῦ σώματος Του καὶ κά-
θιδρος ὁ Θεοῦ-θωπος ἀρί-
νει αἰφνης τὴν μέσσην ὀ-
δὴν ἀλλὰ καὶ βάθους ἐν-
νοίας μοναδικὴν ἐκείνην
λέξιν:

Τετέλεσται!

Καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν
παρέδοκε τὸ πνεῦμα.

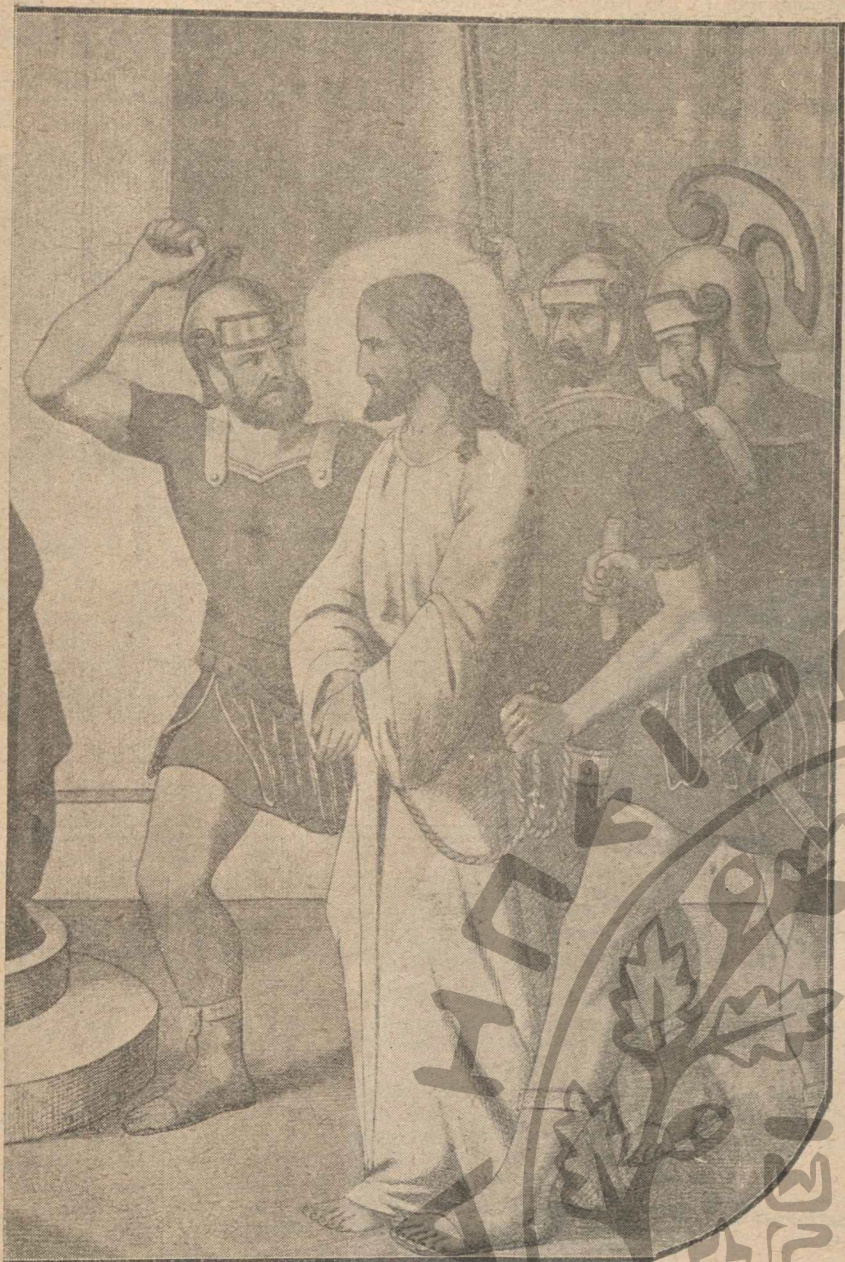
Τετέλεσται! ὅμως οὐχὶ
ὁ βίος, ἀλλὰ τὸ ἔργον Αὐ-
τοῦ τὸ ὑπεράνθρωπον.

Τετέλεσται!.. Συνεπλη-
ρώθη τὸ μυστηριώδες τε-
λεῖον τῶν νόμων τὸ φαινοῦν
γραμμάτων... Καὶ ἡ σωμαθε-
στέρα τοῦ κόσμου κεφαλὴ
κῆται ὑπὸ τὸν πελώριον
Ἀτλάντα τοῦ συντελεσθέν-
τος ἔργου της...

Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἐβῆκεν οὕτω ὁ ἐπὶ γῆς
βίος τοῦ Σωτῆρος, ληθείας
καὶ τῆς ἀποστολῆς Αὐτοῦ.
Πρόκειται τώρα ν' ἀρχίσῃ
ὁ πέραν τῆς γῆς βίος του.

Ὁ ἥλιος τῆς ἡμέρας ἐκείνης μόλις ὑπέρο-
σκεν εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Παλαιστίνης, μόλις
αἱ πρῶται τοῦ πλάγιαι ἀκτίνες ἐθώπεον τὴν
γυμνὴν κορυφὴν τοῦ Γολγοθᾶ, ὅτε προσῆλθον
γυναῖκες εἰς τὸν τάφον τοῦ Σωτῆρος καὶ ἐκέ-
πτοντο ποῖος θά τις ἀφῆρει τὸν λίθον ἵνα
μυρώσωσι τὸ σῶμα τοῦ Αὐτοῦ... ἀλλ' αἰφνης
τρόμος διέσεισε τὴν φύσιν, τὰ μνημεῖα ἠνεώχ-
θησαν, ὁ λίθος ἐκυλίσθη ἀπ' ἐαυτοῦ καὶ ἀνέ-
τειλε τῶν ἐκ τοῦ τάφου του ὁ ἀνεσπερος τοῦ



Ὁ Ἰησοῦς οδηγούμενος εἰς τὸ Μαρτύριον

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ

Διοικητὴς τῆς Κάτω Γαλλίας
ἐδρεῦον εἰς τὸ Πραιτώριον

Καταδικάζει τὸν Ἰησοῦν τὸν ἐκ τῆς Ναζα-
ρέτ ν' ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἐν τῷ μέσῳ
δύο ληστῶν, καθότι αἱ μεγάλοι καὶ πασιφανεῖς
τοῦ λαοῦ μαρτυρίαι λέγουν:

Α'.—Ὁ Ἰησοῦς εἶνε διαφθορεῖς.

Β'.—Εἶνε στασιαστής.

Γ'.—Εἶνε ἐχθρὸς τοῦ Νόμου.

Δ'.—Ψευδὴς λέγεται Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

ΚΡΗΤΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΧΑΡΙΖΕΙ ΤΟ...ΔΕΡΜΑ ΤΟΥ

ΕΙΣ ΠΑΤΡΙΝΟΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΝ ΤΟΥ

Ήγχεϊρισες ποῦ ὁμοιάζει μὲ θαύμα. — Τί ἔγενεν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Κερκύρας. — Δύο ἄνθρωποι...

ραμμένοι μαζί. — Ἐξεδόρῃσαν τὰ νεφρά τοῦ ἐνὸς καὶ ἔσωσε τὸ πόδι τοῦ ὁ ἄλλος!

Τὰ θαύματα τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης ὅλη θινὰ μᾶς ἀφίνουν ἐκπλήκτους. Ὅταν αἱ ξένα ἐφημερίδες καὶ τὰ ξένα περιοδικὰ μᾶς παρουσιάζουν νέα κατορθώματα, νέας κατακτήσεις τῶν ἐπιστημῶν, θαυμάζομεν καὶ ἐκπληττώμεθα.

— Ποῦ θὰ μᾶς φέρῃ τέλος πάντων ἡ ἐπιστήμη, λέμε, ἀφοῦ τὰ πάντα κατορθώνει!

Ἰδιῶς ὁμως δὲν εἶνε τὰ θαύματα τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, τῆς φυσικῆς γενικῶς, τῆς χημείας, τῆς μηχανικῆς καὶ τῶν ἄλλων ἐφηρμοσμένων θεωτικῶν ἐπιστημῶν ποῦ μᾶς κἀνουν νὰ ἐνθουσιασώμεθα καὶ νὰ θαυμάζομεν. Κυρίως μᾶς ἐνδιαφέρουν τὰ θαύματα τῆς ἐπιστήμης ποῦ ἔχουν ἀμεσότεραν σχέσι με τὴν ζωὴν μας καὶ με τὴν υγιεινὰ μας.

Τὰ θαύματα τῆς λατρικῆς καὶ ἰδίας τῆς χειρουργικῆς.

Δι' αὐτὸ πάντοτε μᾶς ἡγεῖρε τὸν θαυμασμόν μία νέα ἀνακάλυψις, μία νέα σπηλαιοῦς ἐφαρμογὴ εἰς τὴν χειρουργικὴν. Κάθε θαύμα, κάθε ἀπόροπος ἀνακάλυψις εἰς τὴν χειρουργικὴν, κάθε ἐγγύτης δύσκολος καὶ παράδοξος, ἀλλὰ θαυμασία καὶ εὐεργετική, ὑπῆρξε δι' ὁλοῦς μας ἀφορμὴ θαυμασμοῦ ἀλλὰ καὶ εὐγνωμοσύνης.

ΘΑΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἔως τώρα ἐγνωρίζομεν, ἡ μᾶλλον ἐδιαβάζαμεν, — εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐγίνοντο χειρουργικὰ θαύματα. Ἐκεῖ μακρὰν μας λαθύνει ἀντανασταθίσαντες μεταλλίνας σωλήνας, ἐντόσθια ἐσχίσθησαν καὶ ἀφαιρέθησαν ἡ ἀντικαταστήσαν, κρανία τοσκιμένα ἐμπαλίσθησαν μὲ χρυσὰς πλάκας, τεμάχια δερμάτος ἀφαιρέθησαν ἀπὸ ἑνὶ ἀνθρώπῳ προσκολληθήσαν εἰς ἄλλον...

Ἀλλὰ εἰς τὸν τόπον μας, εἰς τὴν Ἑλλάδα, δὲν ἐγνωρίζομεν νὰ γίνονται τοιαῦτα θαύματα. Τώρα ὁμως ἰδοὺ ἕνα τοιοῦτον, τὸ ὁποῖον θ' ἀφηγηθῶμεν κατωτέρω.

Ἔνας στρατιώτης ἔδωκεν ἕνα τεμάχιον δερμάτος, τὸ ὁποῖον προσκολληθῇ εἰς τὸ σῶμα ἐνὸς συστρατιώτου του, ὁ ὁποῖος ἔχεν ἀνάγκη ἀπὸ τὸ δερμα αὐτό.

ἀναγεννωμένου τῆς ἀνθρωπότητος πνεύματος

Ἡαῖος—Χριστός!...

Οἱ φρονεοὶ τῆς εἰρήνης του, ἐννοεῖ κατ'ἀρχὰς καὶ κατὰπλήρη, φρονήσεις σχεδὸν καὶ τυφλοὶ πρὸ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης λαμπερότης τῆς ἀφθιπώτερας δόξης, ἐπείστησαν εἰς φυγὴν καὶ αὐτοὶ ἀγνοοῦντες ποῦ βαδίζουν, ποῦ φεύγουν, διατὶ φεύγουν....

Χριστὸς Ἀνέστη!

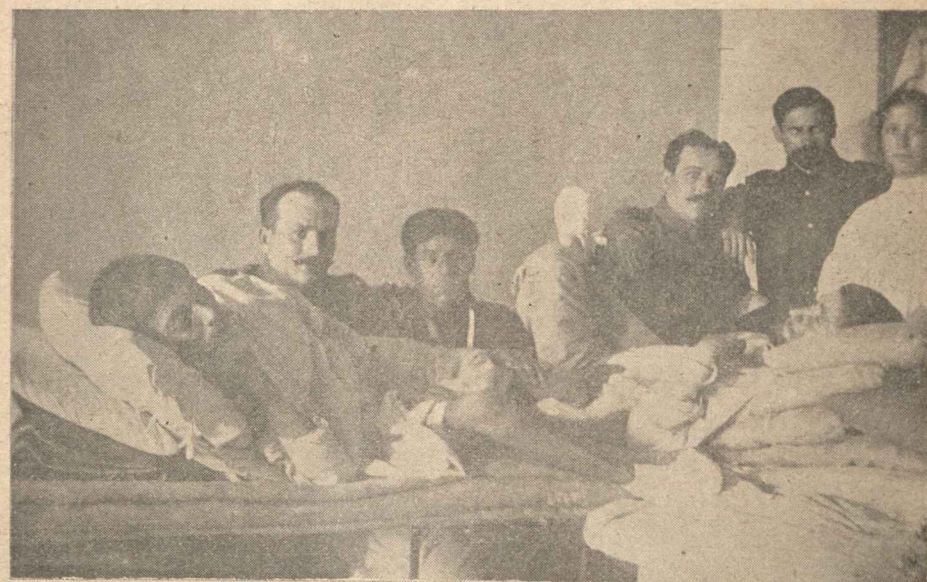
Ναῦπλιον ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Σ. ΔΗΜΟΠΟΛΟΣ

Καὶ ἰδοὺ πῶς ἔγινεν ἡ σπουδαιότατη, ἀλλὰ καὶ περιεργότατη αὐτὴ ἐγγύησις.

Ἡ ΤΟ ΠΟΔΙ Ἡ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ὁ στρατιώτης τοῦ 12ου πεζ. συντάγματος Ὀδυσσεὺς Καραλῆς, ἐκ Πατρῶν καταγόμενος, ἀφοῦ ἐπολέμησε γενναίως καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ εἰς τὴν Ἑλπίον, ἔπαθε τέλος ἀπὸ κρυοπαγήματα εἰς τὰ πόδια κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ σώματός του εἰς τὸ Μπίζανι.

Ὁ Καραλῆς, ὅταν ὑποβλήθη, ἐστάλη ἀμέσως διὰ Πρεβέζης εἰς τὸ Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον τῆς Κερκύρας, δευ εἰσῆλθῃ διὰ τὸ νο-



Οἱ δύο στρατιῶται ραμμένοι μαζί εἰς τὸ νοσοκομεῖον Κερκύρας.

σπληνθῇ. Ἡ κατάστασίς του ὁμως ἦτο σοβαρά, διότι τὰ κρυοπαγήματα τοῦ ἔχον καταστρέφῃ τὰ πέλματα τῶν ποδῶν του. Ἰδιῶς δὲ ὁ ἄριστερός του ποὺς ἦτο εἰς ἀπελπιτικὴν κατάστασιν.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου Κερκύρας κ. Σγουρδαῖος Δορίζος ἔβλεπε μετὰ λύπης τὸν τὴν κατάστασιν αὐτὴν τοῦ γενναίου στρατιώτου. Καίτοι εἶνε χειρουργὸς ἐκ τῶν διακεκριμένων, ἔβλεπεν ὅτι δὲν δύναται νὰ κόμῃ τίποτε διὰ νὰ θεραπευθῇ τὰ πόδια τοῦ στρατιώτου Καραλῆ.

Τότε γινε σκέψις μάλιστα ὅπως ὁ κ. Δορίζος προβλῇ εἰς ἐγγύησιν καὶ κόμῃ ὁλόκληρον τὸν ἄριστερόν ποδὸν τοῦ Καραλῆ ἀπὸ τὸν μηρόν, καθὼς ἦτο ἀδύνατον νὰ σωθῇ ἄλλως ὁ ἀσθενής. Τὸ πέλμα τοῦ ἄριστεροῦ ποδὸς τοῦ Καραλῆ εἶχε καταστραφῇ τελείως καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ κλείσῃ. Μόνον δὲ ἡ ἀποκοπὴ τοῦ ποδὸς ὁλοκλήρῳ θὰ ἔσωζεν αὐτὸν ἀπὸ περιπλοκάς τῆς καταστάσεώς του, ποῦ θὰ τοῦ ἐστοίχιζαν ἴσως καὶ τὴν ζωὴν.

ΜΙΑ ΦΩΤΕΙΝΗ ΙΔΕΑ

Ἀλλὰ ἐνῷ ἔχον ἔτσι τὰ πράγματα ὁ κ. Δορίζος συνέλαβε μίαν φωτεινὴν ἰδέαν.

— Ἐδὼ λείπει, ἐσκέφθη, τὸ δερμα τοῦ πέλματος τοῦ ποδός. Φυσικὰ τὸ πόδι δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ χωρὶς πέλμα. Καὶ πρέπει νὰ κοπῇ διὰ νὰ σωθῇ ὁ ἀσθενής.

Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἄλλη ὁδός. Διατὶ νὰ μὴ προστεθῇ δερμα εἰς τὸ πέλμα τοῦ ἀσθενούς καὶ νὰ σώσῃ ἔτσι αὐτὸς τὸ πόδι του;

Ἀλλὰ πῶς θὰ γίνῃ αὐτό;

Ὁ κ. Σγουρδαῖος Δορίζος τὸ ἐνθάρρυνε αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην του. Καὶ ἔχεν ἀρκετὴν ἐμπειροσύνην εἰς τὴν χειρουργικὴν τοῦ ἐπιχειρήματα.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ εἰσῇ εἰς τοὺς σκοπιμὰς οἱ ὁποῖοι ἐνοσηλεύοντο εἰς τὸ αὐτὸ νοσοκομεῖον τὸ πρῶγμα καὶ νὰ ἐρωτήσῃ ἂν ἔχεται κανεὶς νὰ δώσῃ... ὀλίγον δερμα τοῦ διὰ νὰ σώσῃ ἕνα συνάδελφόν του.

Ἡ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΕΝΟΣ ΚΡΗΤΙΚΟΥ

Καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον.

Ὁ κ. Δορίζος περιῆλθε τὸ νοσοκομεῖον καὶ ἐπρότεινε τὸν πρῶτον τῶν νοσηλευμένων στρατιωτῶν, ὁποῖος εἶχε τοὺς νοσηλευμένους στρατιώτας.

Τότε εὐρῆθη ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τὴν Κρήτην καὶ ἐξῆλθῃ νὰ... χωρὶς ὀλίγον ἀπὸ τὸ δερμα τοῦ εἰς τὸν συστρατιώτην του.

Ὁ Κρητικὸς αὐτὸς ὀνομάζεται Γεωργίος Πάτερος καὶ ἀνήκει εἰς τὸ ἀνεξάρτητον Σύνταγμα τῶν Κρητῶν, τὸ ὁποῖον εὐρίσκει εἰς τὴν Ἑλπίον. Καὶ αὐτὸς, ὅπως καὶ ὁ Καραλῆς, εἶχε καθ' ἡμετέραν κρυοπαγήματα πλῆσιον τοῦ Μπίζανι, ἀλλὰ μορφῆς μάλλον ἑλαφρῆς. Διὰ τοῦτο δὲ μετεφέρθη εἰς τὸ Στρατ. Νοσοκομεῖον Κερκύρας πρὸς νοσηλείαν.

— Ἀφοῦ πρὸς ταῦτα, γινώσκεις, εἶπε τότε ὁ Πάτερος, νὰ σωθῇ ἀπὸ ἐνα κομμάτι περὶ μου τῶν γενναίων στρατιωτῶν δὲν θὰ τὸ ἀντίστη. Κάμε γινώσκεις ὅτι

τὸ νοσοκομεῖον καὶ ἐπρότεινε τὸν πρῶτον τῶν νοσηλευμένων στρατιωτῶν, ὁποῖος εἶχε τοὺς νοσηλευμένους στρατιώτας.

Τότε εὐρῆθη ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τὴν Κρήτην καὶ ἐξῆλθῃ νὰ... χωρὶς ὀλίγον ἀπὸ τὸ δερμα τοῦ εἰς τὸν συστρατιώτην του.

Ὁ Κρητικὸς αὐτὸς ὀνομάζεται Γεωργίος Πάτερος καὶ ἀνήκει εἰς τὸ ἀνεξάρτητον Σύνταγμα τῶν Κρητῶν, τὸ ὁποῖον εὐρίσκει εἰς τὴν Ἑλπίον. Καὶ αὐτὸς, ὅπως καὶ ὁ Καραλῆς, εἶχε καθ' ἡμετέραν κρυοπαγήματα πλῆσιον τοῦ Μπίζανι, ἀλλὰ μορφῆς μάλλον ἑλαφρῆς. Διὰ τοῦτο δὲ μετεφέρθη εἰς τὸ Στρατ. Νοσοκομεῖον Κερκύρας πρὸς νοσηλείαν.

— Ἀφοῦ πρὸς ταῦτα, γινώσκεις, εἶπε τότε ὁ Πάτερος, νὰ σωθῇ ἀπὸ ἐνα κομμάτι περὶ μου τῶν γενναίων στρατιωτῶν δὲν θὰ τὸ ἀντίστη. Κάμε γινώσκεις ὅτι

τὸ νοσοκομεῖον καὶ ἐπρότεινε τὸν πρῶτον τῶν νοσηλευμένων στρατιωτῶν, ὁποῖος εἶχε τοὺς νοσηλευμένους στρατιώτας.

Τότε εὐρῆθη ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τὴν Κρήτην καὶ ἐξῆλθῃ νὰ... χωρὶς ὀλίγον ἀπὸ τὸ δερμα τοῦ εἰς τὸν συστρατιώτην του.

Ὁ Κρητικὸς αὐτὸς ὀνομάζεται Γεωργίος Πάτερος καὶ ἀνήκει εἰς τὸ ἀνεξάρτητον Σύνταγμα τῶν Κρητῶν, τὸ ὁποῖον εὐρίσκει εἰς τὴν Ἑλπίον. Καὶ αὐτὸς, ὅπως καὶ ὁ Καραλῆς, εἶχε καθ' ἡμετέραν κρυοπαγήματα πλῆσιον τοῦ Μπίζανι, ἀλλὰ μορφῆς μάλλον ἑλαφρῆς. Διὰ τοῦτο δὲ μετεφέρθη εἰς τὸ Στρατ. Νοσοκομεῖον Κερκύρας πρὸς νοσηλείαν.

— Ἀφοῦ πρὸς ταῦτα, γινώσκεις, εἶπε τότε ὁ Πάτερος, νὰ σωθῇ ἀπὸ ἐνα κομμάτι περὶ μου τῶν γενναίων στρατιωτῶν δὲν θὰ τὸ ἀντίστη. Κάμε γινώσκεις ὅτι

τὸ νοσοκομεῖον καὶ ἐπρότεινε τὸν πρῶτον τῶν νοσηλευμένων στρατιωτῶν, ὁποῖος εἶχε τοὺς νοσηλευμένους στρατιώτας.

Τότε εὐρῆθη ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τὴν Κρήτην καὶ ἐξῆλθῃ νὰ... χωρὶς ὀλίγον ἀπὸ τὸ δερμα τοῦ εἰς τὸν συστρατιώτην του.

Ὁ Κρητικὸς αὐτὸς ὀνομάζεται Γεωργίος Πάτερος καὶ ἀνήκει εἰς τὸ ἀνεξάρτητον Σύνταγμα τῶν Κρητῶν, τὸ ὁποῖον εὐρίσκει εἰς τὴν Ἑλπίον. Καὶ αὐτὸς, ὅπως καὶ ὁ Καραλῆς, εἶχε καθ' ἡμετέραν κρυοπαγήματα πλῆσιον τοῦ Μπίζανι, ἀλλὰ μορφῆς μάλλον ἑλαφρῆς. Διὰ τοῦτο δὲ μετεφέρθη εἰς τὸ Στρατ. Νοσοκομεῖον Κερκύρας πρὸς νοσηλείαν.

— Ἀφοῦ πρὸς ταῦτα, γινώσκεις, εἶπε τότε ὁ Πάτερος, νὰ σωθῇ ἀπὸ ἐνα κομμάτι περὶ μου τῶν γενναίων στρατιωτῶν δὲν θὰ τὸ ἀντίστη. Κάμε γινώσκεις ὅτι

τὸ νοσοκομεῖον καὶ ἐπρότεινε τὸν πρῶτον τῶν νοσηλευμένων στρατιωτῶν, ὁποῖος εἶχε τοὺς νοσηλευμένους στρατιώτας.

Τότε εὐρῆθη ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τὴν Κρήτην καὶ ἐξῆλθῃ νὰ... χωρὶς ὀλίγον ἀπὸ τὸ δερμα τοῦ εἰς τὸν συστρατιώτην του.

Ὁ Κρητικὸς αὐτὸς ὀνομάζεται Γεωργίος Πάτερος καὶ ἀνήκει εἰς τὸ ἀνεξάρτητον Σύνταγμα τῶν Κρητῶν, τὸ ὁποῖον εὐρίσκει εἰς τὴν Ἑλπίον. Καὶ αὐτὸς, ὅπως καὶ ὁ Καραλῆς, εἶχε καθ' ἡμετέραν κρυοπαγήματα πλῆσιον τοῦ Μπίζανι, ἀλλὰ μορφῆς μάλλον ἑλαφρῆς. Διὰ τοῦτο δὲ μετεφέρθη εἰς τὸ Στρατ. Νοσοκομεῖον Κερκύρας πρὸς νοσηλείαν.

— Ἀφοῦ πρὸς ταῦτα, γινώσκεις, εἶπε τότε ὁ Πάτερος, νὰ σωθῇ ἀπὸ ἐνα κομμάτι περὶ μου τῶν γενναίων στρατιωτῶν δὲν θὰ τὸ ἀντίστη. Κάμε γινώσκεις ὅτι

Ἡ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΛΑΖΑΡΕΤΤΑΣ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦτο μεγάλη ἑσπέρα καὶ ἐγὼ χωρὶς νὰ κίμω τὸν συνήθη μου περιπατοῦν εἰς τὸ δάσος, ἐπρόσθησα νὰ μεταβῶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον διὰ νὰ δευτησιῶς ἐνωρῆς. Ἀπέναντί μου ἔγινε νὰ δευτησιῶς ἕνας ἡλικιωμένος κύριος μετὰ τὴν κόπην του, μίαν ἀδύνατον ξανθὴν δεσποινίδα, ἡ ὁποία εἰς τὸ ἄριστερόν της χεῖρ ἐφόρει χειροκτίον. Τὰ δύο ἐκεῖνα άτομα ἦσαν οἱ μόνον ἐνοῖ, ποὺ ἔχον ἔλθει τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διὰ νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν θεραπείαν τῶν ἱατρικῶν πηγῶν τῆς Ὁβερ-νῆς, ὅπως καὶ ἐγὼ.

Ἐξῆς ἐξ ἀρχῆς, μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωση, ὅτι ὁ κύριος αὐτός, διὰ νὰ λάβῃ ἕνα πρῶγμα ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς τραπεζῆς, ἔπρεπε προηγουμένως νὰ κόμῃ τὸν χεῖρ, νὰ διαγράψῃ ὁλόκληρον τὴν μὲν τῆς χεῖρος καὶ εἰς ἐμὲ τὰ νύχρα, ὥστε ἀποσπῆται τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ μὴ πλοῦν πλεονέκτημα. Τὴν πρῶταν τῆς ἡμέρας, μόλις ἐξήρχον τὸ ξενοδοχεῖον, συνινηθῆν μετὰ τὸν κύριον ἐκείνον καὶ τὴν κόπην του.

Ὁ κύριος σταματήσας, μετὰ ῥῶτῃσιν εὐγενῶς: — Θὰ σὰς ἦτο δυνατόν, κύριε, νὰ μᾶς ὑποδείξῃτε ἕνα μικρὸν περίπατον καὶ εὐχάριστον; Σπυρῶν μὴ παρακαλῶ.

Προσέφερθη νὰ τοὺς ὁδηγήσω εἰς τὸ ὠρεῖον δάσος, ὁποῦ ἦν ἡδυνάτο τις νὰ θαυμάσῃ τὴν γλοερὰν κατοικίαν τοῦ βουνοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μας.

Φυσικὰ, τὸ ἀντικείμενον τῆς συνομιλίας μας δὲν ἦτο ἄλλο, παρὰ ἡ θεραπευτικὴ ἰδιότης τῆς Ὁβερνῆς.

Μοὶ διηγήθη ὁ κύριος αὐτός, ὅτι ἡ κόρη του ὑπέφερε ἀπὸ ἀσθενίαν παρὰδοξον, τὴν ὁποίαν κανεὶς ἱατρός δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαγνώσῃ. Ἄλλος ἔλεγε, ὅτι ἔπαυσε τὴν καρδίαν ἄλλος τὸ ἥπαρ, ἄλλος τὴν σπονδυλικὴν στήλην ἄλλος τὸν στομάχον, τὸ μεγάλο αὐτὸ καλάνι, τὸ καλονίζον τὴν λειτουργικὴν τοῦ ὅλου σώματος. Ἐ-

κεῖνος δ' ὁμως, τίποτε ἐξ ὅλων αὐτῶν δὲν ἐπίστευε, παρὰ μόνον ὅτι ἔπαυσε τὰ νεύρα της!

— Ἀ! εἶπον ἐγὼ ἔξαφνα: θὰ εἶνε ἴσως κληρονομικὸν τῆς αὐτῆς.

Θὰ παρετηρήσατε τὴν πασαμοδικὴν κίνησιν τῆς χεῖρός μου, καὶ μετὰ ἐνομίσατε νευρικόν; Ἐγὼ ἡσυχάστα νεύρα κύριε! ἡ κίνησις αὐτὴ ποῦ εἶδατε εἶνε τὸ μόνον ποῦ μοῦ ἔμεινε ἀπὸ μίαν φρικτὴν συγκίνησιν, ποῦ ὑπέστην εἰς τὴν ζωὴν μου. Συλλογισθῆτε, ἡ κόρη μου εἶχε ταφῇ ζῶσα!

Δὲν ὠμίλησα, ἀλλὰ κυριολεκτικῶς ἐφρονίσασα. — Σὰς φαίνεται παράδοξον; Ἐ; Ὅταν ἡ κόρη μου ἦτο δεκαεπταετής, ἔπρεπε κάποτε ἀπὸ τὴν κοῖτιν ἐνὸς θανάτου, καὶ τῶσον δυνατὰ ἐκτύπησε εἰς τὸ κεφάλι, ὥστε μοῦ τὴν ἔφεραν ἀναισθητόν. Ὁ ἱατρός μετ' ὀλίγον ἐβεβαίωσε τὸν θάνατόν της καὶ ἐγὼ μόνος τότε εἰς τὴν ἔσχατον, διότι ἡ γυνὴ μου εἶχε προαποθάνει, ἡθέλησα νὰ τὴν στολίσω μετὰ τὰ δακτυλίδια, τὰ βραχιόλια καὶ ὅλα τὰ ὡραία ποῦ τῆς εἶχα κάμει ἔως τότε: ἀκόμη καὶ μετὰ τὸ λευκὸν ἐνδυμα τοῦ χοροῦ. Ὅταν ἐπέστρεψα ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον, ὅπου τὴν ἔθαψα εἰς τὸ νεκροτάφιον τῆς οικογενείας μας, ἦμην ἀναισθητός. Μέχρι τῆς νυκτὸς εἶχον μείνει νηστὴς: ὁ δὲ ὑπὲρ τῆς μου, ὁ Πρόσπερος, ποῦ με εἶχε βοηθήσει διὰ νὰ ἐνδύσω τὴν νεκρὰν μου κόπην, μόνος αὐτός, χωρὶς ἄλλον βοηθόν, εὐρίσκειτο πλησίον μου, διὰ νὰ με παραρηγοῇ.

Τὴν νύκτα, ὁ Πρόσπερος αὐτός, μετὰ ἀρῆς: ἐγὼ δὲ μάλλον εὐχάριστος διὰ τὴν μοναξιά μου, ἐβύθισθον εἰς σκέψεις. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἡκούσα νὰ κτυποῖν τὴν θύραν δυνατὰ. Τῶσον ἐταράχθη ἀπὸ τὸ κτύπημα ἐκεῖνο, ὥστε ἐπείδησα σχεδὸν ἀπὸ τὴν πολυθυρία μου, καὶ κατήλθον μετὰ τὸ κεῖ εἰς τὰ χεῖρα.

— Ποῖος εἶνε; ἐφώνησα.

Καὶ πρὶν μοῦ ἀπαντήσῃ κανεὶς, ἐξ ἐνστικτοῦ ἡμίνοιχα τὴν θύραν, καὶ βλέπω, μέσα σ' ἐκεῖ-

νο τὸ σκοτάδι τῆς νυκτὸς, ἕνα λευκὸν φάντασμα. Ὅπισθοχώρησα ἀπὸ τρόμον.

Μὴ φοβάσαι πατέρα μου: ἐγὼ εἰμαι ἡ κόρη σου, ἡ Λαζαρέττα.

Ἐκαμα διὰ τῆς δεξιᾶς μας μίαν κίνησιν κυκλικὴν αὐτόματον, ὥσαν νὰ ἤθελα νὰ ἐκδιώξω ἀπὸ τὰ μάτια μου κάποιον κακὸν, φρικτὸν δεινόν, καὶ ἐξηκολούθουν νὰ κινῶ τοιουτοτρόπως τὸ χεῖρ μου, ἐνῷ συγχρόνως ὁλονέν ὡπισθοχώρουν τρομαγμένοι.

— Εἰμαι ἡ Λαζαρέττα σου, πατέρα, ἐπενέλαβεν ἡ φωνή: δὲν εἶχα ἀποθάνει. Τὸ βράδυ με ἔκλεψαν μέσα εἰς τὸν τάφον μου καὶ μάλιστα, ἰδοὺ, μοῦ ἔκοψαν καὶ τὸ δακτυλίδιον μου, διὰ νὰ ἀποσπῶσιν τὰ δακτυλίδια τῆς ἁριστερᾶς χεῖρός μου: ἀχ! ποῦ πατέρα μου: ὅσες με!

Ἐγὼ ἡ κόρη μοῦ ἐδεῖκνε πράγματι τὸ καταισχυματικὸν χεῖρ της, ἐγὼ εἶχα πέσει εἰς τὰ γόνατα κλαίον ἀπὸ λύπην καὶ χαρὰν μαζί: ὅτι ἔβλεπα ἦτο ἀπύστευτον, τρομερόν.

Συνήλθον, τὴν ἐπῆρα εἰς τὰ χεῖρα μου καὶ τὴν ἐκοποῦσα εἰς τὸ κεφάλι της. Ἐφώνασα τὸν Πρόσπερον νὰ με βοηθήσῃ διὰ νὰ τὴν περιποιηθῶ.

Ἐκεῖνος, μόλις ἐλοήθη, καὶ εἶδε ζῶσαν τὴν Λαζαρέτταν, ἠνέοξε τὰ μάτια του καὶ τὸ στόμα του, χωρὶς νὰ ἀρθρώσῃ λέγειν, κατόπιν ἐκλινέσθη καὶ ἔπεισε νεκρὸς κάτω.

Τὸ ἀπέδωσα εἰς μεγάλην τρομὰν του: ἀλλὰ κατόπιν ἐξηκολούθησεν ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος, τὴν νύκτα ποῦ με ἀρῆκε, ἔτρεξε εἰς τὸν τάφον, διὰ νὰ κλέψῃ τὰ κοσμήματα ὅλα τῆς Λαζαρέττας: μόλις ἔκοψε τὸ δακτυλὸν της καὶ εἶδε αἶμα νὰ ῥεῖ, καὶ τὴν μέχρι τότε νεκρὰν κόπην μου νὰ κινῆται, ἔργνε, ἀρῆσας καὶ τὸν τάφον ἀνοικτόν.

Ἰδοὺ τώρα πῶς ἐξηγῆται διατὶ ὁ ἡλικιωμένος αὐτός κύριος ἔκαμε τὴν πασαμοδικὴν κίνησιν τῆς χεῖρός του, καὶ διατὶ ἡ κόρη του εἶχε πάντοτε χειροκτίον εἰς τὴν ἁριστεράν της χεῖρα.

ΑΝΤ. ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΟΜΕΝΟΣ ΙΟΥΔΑΙΟΣ

αἰώνιον δρόμον του, χωρὶς νὰ εὐρίσκη οὐδὰ μὴ ἀνάπαυσιν.

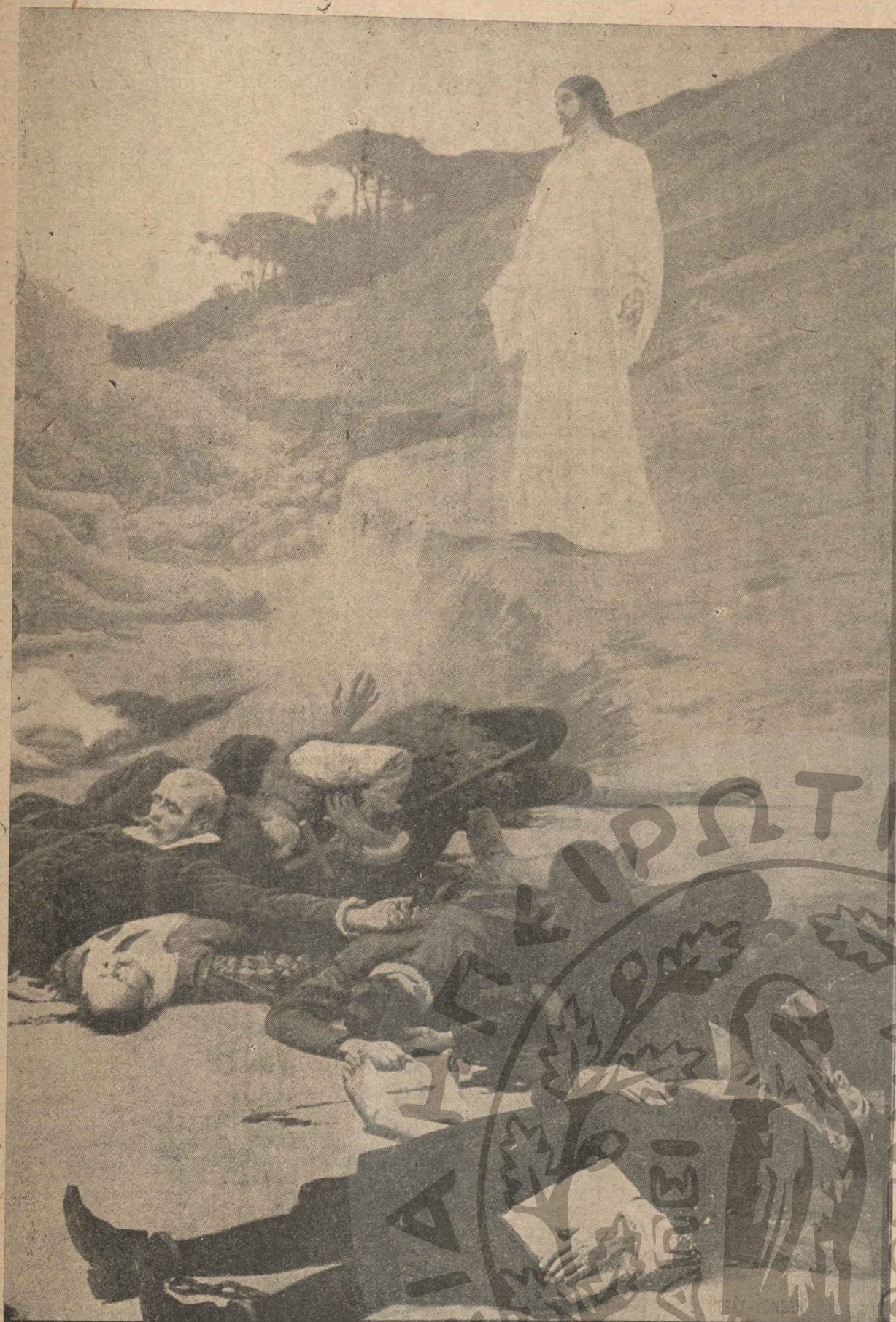
Ὁ μῦθος οὗτος ἐγένετο ἀποδεκτὸς ὡς ἀληθὴς ἱστορία ἀπὸ τὴν ἀρετὴ ἀντιλήψιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ λογιώτατοι, οἱ συνινηθῆσαν τὸν Ἀχάβηρον. Δύο χωρικοὶ μάλιστα τὸ 1771 ἔλεγον: «ὅτι οὐδέποτε εἶδον ἄνθρωπον μετὰ τῶσον



ΟΙ ΡΟΣΚΥΝΗΤΑΙ ΤΩΝ ΕΜΜΑΩΝ (Εἰκὼν Βερονέζ)



Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΟΧΘΑΣ ΤΗΣ ΤΙΒΕΡΙΑΔΟΣ



Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΘΥΣΙΑΣΘΗ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ. — (Εἰκὼν Δ. Πονοάν)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

"ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,"

19 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΚΑ'.

Ο Τολβιάκ πήγαινε προς τὸν σταθμόν.
Ἡ κόρη ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ μέσ' στίς γραμμές μαζεύοντας εὐσευειδήματα τὰ νομισμάτια γὰρ νὰ τὰ δώσῃ στὸ κύριο.

Ὁ θύς ἐπὶ τῆς μηχανῆς του, ὅπως ὁ πλοῖστος, δὲν εἶδε τὸ παιδί.

Παρετήρησε πῶς ὁ δείκτης ἐδείχνε διάβασιν ἐλευθέρου, εἶδε δὲ ἀκούη ἐὰν ὁ ἐδοφύλαξ ἦτο στὴ θέα του, καὶ τὸν εἶδε στὴ κανονισμένην σταί, μετ' ὅσον μισόλεωτο, τὸ γέρι στὸ μολχό, τὴν κεφαλὴν σηκομένην, τὸ βλέμμα προσεκτικόν.

Ἡ κόρη εὐρίσκειτο εἰκοσι βήματα μακρὰν τοῦ Κάμπου, ἡ δὲ ἀτμάμαξα μόνον τριάντα μέτρα εἶχε νὰ διατρέξῃ, ὅπως ἐλλογέται τὸν γνῶμονα.

Ἡ κόρη λόγῳ τοῦ ἀντιθέτου πνέοντος σφοδρῶς βορείου ἀνέμου δὲν ἤκουσε τὸν κρότον καὶ ἐτρέφε νὰ προσφύσῃ τὸν ξένον καὶ τοῦ δόσῃ τὰ χρήματα.

Ὅσο ἐτρέφε ἐσκιβε κάθε στιγμὴ γιὰ νὰ συνάξῃ τὰ σπαρμένα λουδοβίκια.

Ἐτοίμος ἦτο ὁ πλοῖστος μόνον δὲ τὴν ἐσυνετὴν Μάρθα—ὅπως τὴν ἔλεγον— ὁ Πέτρος Κάμπου, ἐὰν ὅδε τὴν ἀμαρτωλοῦσαν ἐπὶ ἄλλων σιδηρῶν ῥάβδων καὶ τότε ἐξησφάλιζε τὴν σωτηρίαν τῆς Μάρθας.

Ἐν ταυτῇ ὁμοῦ περιπτώσει διέπραττε κακοῦργημα, διότι ἡ ἐκτροχιασθεῖσα ἀμαρτωλοῦσα θὰ ἀπῆλθε προσκολλημένη ἐπὶ τὸν ὁποῖον θὰ κατεσυντριβετο.

Σώζοντας τὸ παιδί τοῦ ὁ Πέτρος ἔστειλε σὲ βέβαιον θάνατον ἐκατὸ περίπου ἐπιβάτας.

Τὸ ν' ἀφῆρ ὁμοῦ νὰ χάσῃ τὸ παιδί τοῦ ἦταν τρομερόν.

Νὰ γείνη δολοφόνος πατέρας!

Τὸ τραῖνο ὅλο πλησίαζε μ' ἀλλοίμονο!

Πλάγας, ξαφνικὰ μὲ βροντοῦ φωνὴν φωνάζει ὁ Πέτρος, Μάρθα μου! πέσε κάτω!

Κ' ἐτοί ὁ σιδηροδρόμος πέρασε χωρὶς νὰ θίξῃ τὴν κόρην.

Ὁ Πέτρος ἔσπευσε πρὸς αὐτήν, ἔσκυψε δ' ὡς τὴν λάβρ' ἐπὶ ἀγκάλᾳ τοῦ ἐνὶ ἐκείνῃ ἐσηκώθη.

— Ἀ! πατέρα, ἀνέκραξε, καταφιλοῦσα αὐτόν, πόσον μ' ἐτρόμαξες!

Ἐκείνος δὲν ἀπήντησε, διότι ἐπνίγετο ἀπὸ χόρᾳ.

— Τόξερα ἐγὼ πῶς ἔπρεπε νὰ πλαγιάσω, ἐπανελάβην εὐθύμως. Ὁ φίλος σου, ὁ θεματοῦς, μοῦ τὸ εἶπε πολλὰς φορὰς. Καὶ αὐτὸς ἐγλύτωσε μὲ φορὰ ἔτσι. Ἐγὼ εἶμαι πολὺ μικρότερος ἀπὸ αὐτόν. Μὴ κλαῖς λοιπὸν, πατέρα, ἀφοῦ δὲν ἔπαθε τίποτε νὰ... τ' αὐτὰ μου μὴ ποιοῦν... ἀπὸ τὸν κρότον τοῦ ἔκαναν νὰ βράναι σταν περνοῦσαν ἀπὸ πάνω μου. Δὲν τάχα σοὶ καθόλου γιὰ καὶ βλάπτει, δὲν ἀφήσα νὰ μὲ πόνουν τὰ ὠρὰ καὶ χρυσὰ νομισμάτια, ποὺ ἔπασαν αὐτοὺ τοῦ κυρίου... μήτε τὸ ἐπισκεπτήριόν τοῦ ποὺ βόηκα καὶ αὐτὸ στὸ δρόμο μου... τὸ ὄνομά του εἶναι γραμμένον μὲ μικρὰ γράμματα... καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω νὰ διαβάσω παρὰ χονδρά... ἐνούληθ' ὅμως ὡς τώρα τὰ μισά... θὰ πᾶς νὰ τοῦ δώσῃς τὰ χρήματα, δὲν εἶν' ἔτσι πατέρα;

— Νά, θὰ πάω, ἐπιθύρουν ὁ Κάμπου καὶ θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μὲ πῇ...

Τὸ τέλος τῆς φρασῆς τοῦ ἀπολέσθη εἰς τὸν θόρυβον.

ΚΒ'.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Τολβιάκ ἔκαμε δύο ἀνομφελεῖς ἐπισκέψεις, τὴν μίαν εἰς Βουλώνην, τὴν δὲ ἄλλην εἰς τὸν σιδηροδρόμον τῆς Ὁρλεάνης, μακρὰ σειρά φιλοπεριεργῶν ἐξετείνετο πρὸ τῆς θύρας τῆς Μόργης.

Ἡ γυνὴ μὲ τὴν δάμα τῆς πίκας, ὅπως ἀπεκάλοντο αἱ ἐφημερίδες τὴν δυστυχῆ δολοφονηθεῖσαν εἰς τὸ κοινόν, ἡ κυρία τοῦ περιπτέρου, ὅπως ἔλεγον τὴν ἀστυνομίαν, ἦτο ἐκτεθειμένη ἀπὸ τῆς προτεραιότητος ἐπὶ μίαν πλακά τοῦ διὰ τὴν ἐκθεσὶν τῶν πτωμάτων προοδιστικῶν χωρίσματος.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας εἶχε τὴν πρόνοιαν νὰ παριενθῇ, ἅμα ὡς ἀνεκαλύφθη τὸ ἀνίκουστον κακοῦργημα, τὸ ὁποῖον ἀπασχολεῖ δλους τοὺς Παρισίους, καὶ ὀλίγον ἀργότερα ἀπεφά-

σας νὰ διατάξῃ τὴν εἰς τὴν Μόργην ἐκθεσιν.

Ὁ λόγος ποῦ τὸν ἠμπούσαν ἵνα προστρέξῃ ἐκ τῆς πρώτης στιγμῆς εἰς τὸ θλιβερόν τοῦτο μέσον τῆς δημοσιότητος δὲν ὑπῆρχε πλέον.

Ἐπειδὴ ἡ εἰδήσις εἶχεν ἤδη διατρέξῃ τὴν Εὐρώπην καὶ εἶχε μάλιστα διαβῇ καὶ τὸν Ἀτλαντικόν, δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς, ὅτι ὁ δολοφόνος, ἐνθαρρυνόμενος ὑπὸ τῆς σιωπῆς, νὰ ἤσχετο ποτὲ πλέον εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ.

Υποπτεύοντο μάλιστα, καὶ εὐκόλως, ὅτι διέβη ἤδη τὰ σύνορα.

Ἐν τούτοις, οὐδεμίαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας ἤθελον νὰ παραμείλουν.

Εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι οἱ φρονεῖς ἔχουν κάποιαν τάσιν νὰ ἐξοικονομῶν καὶ περιφέρονται γύρω τοῦ θεάτρον τοῦ κακοῦργήματός των.

Ἡ Μόργη τοὺς προσελκύει, καθὼς τὸ φῶς τῆς χρυσολίθου τῆς νυκτός, αἱ ὁποῖαι φέρονται ἐπὶ τῆς ῥάχης τὴν ἐκὼνα κρανίου νεκροῦ.

Ἄλλως τε εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἦτο πρὸ πάντων ἀνάγκη ν' ἀναγνωρισθῇ ἡ γυνή, διότι, ἐλλείψει βεβαιώσεως τῆς ταυτότητός της, οἱ ἐπιφοροτισμένοι τὴν καταδιώκοντες τῆς παραδόξου ταύτης ὑποθέσεως δικασταὶ σταματοῦσαν ἀποτόμως ἅμα τῇ ἐνάρξει τῶν ἐρευνῶν των.

Ἡ ταχίστως τὸ πτώματος ἐπέστρεψε νὰ παρατείνον τὴν ἐκθεσὶν αὐτοῦ πέραν τοῦ κανονισμένου χρόνου, ὅστις δὲν ὑπερβαίνει τὰς ἑβδομήκοντα δύο ὥρας, καὶ ἐπειδὴ ὁ φόνος οὗτος ἐνεποίησε μεγάλῃ ἐντύπωσιν, ἡδύναντο νὰ ὑπολογίσουν δὲ πλεον τὸν ἡμίσεος τὸν κατοικοῦν τὸν Παρισίον θὰ ἤσχετο νὰ δῇ θέαμα, ποῦ πάντοτε κινεῖ τὴν γενικὴν περιέργειαν.

Εὐνόητον καθίσταται ὅτι εἶχον πρὸς τοῦτο λεηρὴ αἱ ἀναγκαῖαι προφυλάξεις.

Ὁ γραφεὺς εὐρίσκειτο ἵνα δεχθῇ τὰς ἐν ἐνδεχομένην περιστασίαις ὑποβληθησόμεναις ἀποπροαιρέτως καταθέσεις, ἐντὸς δὲ τῆς εἰς τὸ δημόσιον ἀνοικτῆς αἰθούσης περιεφέροντο κύριοι, ἔχοντες ἐξίτητον ὄρασαν καὶ λεπτοτάτην ἀκούην, μυστικοὶ πράκτορες εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένοι, τοποθετημένοι δ' ἐκεῖ ἐπὶ τούτῳ διὰ νὰ ἀκούουν τὰς συνδιαλέξεις καὶ παρατηροῦν τὰς μορφάς.

Τοιοῦτοπρόσωπο λοιπὸν, ἡ γὰρ εἶχεν τεχνικὴν ἐντύπωσιν, κοίτοι παρὰ τὴν γνῶμην τοῦ Τολβιάκ.

Ὁ ἀνιχνευτὴς διεκτείνετο ὅτι κατ' οὐδὲν θὰ ὀφείλει τὸ τετιμωμένον αὐτὸ μέσον, καὶ ὑπεσχετο ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἐνοχόν διὰ μέσων ἰδικῶν του, κατὰ τὸ δίστιμά του εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ἀστυνομικὴ ἀσφάλεια θὰ κατέρριβε τὸν χροῖον εἰς τὴν κατόπτευσιν τῆς ἐκθέσεως.

Ἡ ἀστυνομία ἐνέκρινε νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ μέτρου τούτου, καὶ ἦδη δὲν μετεμειλετο διὰ τούτου, διότι ἡ Μόργη ἐπολιούρηκα κατὰ γράμμα ὑπὸ τὸ πλῆθος.

Παρομοίαν συρροὴν δὲν εἶχον δὴ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ παιδὸς τῆς Βιλέτ, τὸ ὁποῖον ἐξετέθη ἐπὶ πλεον τοῦ μνῆος καὶ τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέλους ἀνεγνωρίσθη.

Ἡλικίαν λοιπὸν ὅτι καὶ τὴν φορὰν ταύτην, ἐν μέσῳ χυλιδῶν θεατῶν καὶ φίλων ἴσως ἡμέραν τινὰ εὐρίσκειτο κανεῖς νὰ πῇ: «ἡ γυνὴ καὶ αὐτὴ φέρεται τὸ δεινὰ ὄνομα» ἡ ἀπλῶς μόνον: «εἶδα αὐτὴν στὸ δεινὰ μέρος, συναναστρέφετο τὸν δεινὰ».

Μέχρις οὗτο δ' ἐπείλθῃ ἡ ἐπιθυμητὴ αὐτὴ περιπτώσις, οἱ μυστικοὶ ὑπάλληλοι εἶχον ὅμοια ἀγρυπνῶντες, ὅπως ἐπωφελήσουσιν αὐτοῖς, ἂν παρουσιαζέτο.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας προσεκόλλησεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὸν τὸν Πιεδούσην καὶ Πήγασον, οἱ ὁποῖοι ἐκτὸς τῆς ἐγνωσμένης ἰκανότητός των, εἶχον καὶ ἰδιαιτέρην γνῶσιν τῆς ὑποθέσεως.

Ἐβραζέτο πρὸ πάντων ἐπὶ τοῦ Πιεδούση, ὅστις τοσοῦτον ἐπιδέχθη νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀνοήσιαν του, ὥστε κατέβαλε πολὺν ἔξληον καὶ προθυμίαν ἐκτακτον, ὅπως ἀνακαλύψῃ τοὺς αὐτοῦργους.

Ὁ Πιεδούσης λαβὼν ἀδείαν ἔλαβε συναρκογὸν τὸν Πήγασον καὶ ἤλθε λιαν πρῶτὴ νὰ ἐνηγορηθῇ μὲ τὸν γραφεῖα, ὅστις λιαν ἀρροφρῶνως παρεχώρησεν εἰς αὐτὸν μικρὸν δωμάτιον, παρακείμενον τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐκθέσεως.

Ὁ τοῖχος τοῦ δωματίου εἶχεν ὅπας, τεχνιέν-

τως ἀποκεκρυμμένας καὶ καταλλήλους ὅπως ἐπισκοπεῖ κανεῖς τὸ πλῆθος.

Ὁ Πιεδούσης ἔλαβε κατοχὴν τῆς σκοπίας αὐτῆς, ἐκ τῆς ὁποίας οὐδόλως ἀπεμακρύνθη ὅπῃ τῇ στιγμῇ ποὺ ἀνοίχθησαν εἰς τὸ κοινόν αἱ θύραι τῆς Μόργης.

Ὁ Πήγασος ἦτο ἐπίσης ἐκεῖ ἑτοῖμος πρὸς βοήθειαν. Τέσσαρες ἀκομὴ ἀριθμοὶ εἶχον ἀναμυχθῇ εἰς τὸ πλῆθος καὶ παρεκλούσαν τὴν γρημυμν.

Ἐλγε παρέλθῃ ἡ τρίτη ὥρα, καὶ κατὰ τὸν Ἰανουάριον ἡ νύκτα ἔρχεται ἐνορίς.

Ἐν τούτοις τὸ πλῆθος δὲν ἠλλατοῦτο εἰς τὰ περίε τῆς οἰκοδομῆς, ἥτις ἀντικατέστη τὴν ἐπὶ τῆς πρώτης αὐτοκατορίας ἀνεγερθεῖσαν Μόργην, εἰς τὴν βορειοανατολικὴν γωνίαν τῆς γεφυρας τοῦ Ἁγίου Μυσιλ.

Ὁ κομψὸς αὐτὸς οἰκίσκος κατέχει τὴν ἀνατολικὴν ὁχθὴν τῆς νήσου τῆς Σικ, τὸ δὲ ἐξωτερικὸν τοῦ τελευταίου τούτου δόλου τὸν ἀπὸ πηλαιομένων ὁμοειδῶν μαλλῶν πρὸς σταθμὴν χωροφυλακῆς ἡ πρὸς γραφεῖαν τὸν διαπύλιν τελών.

Σώμεν ἄλλως τε, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν τὸ ἐξωτερικὸν μὲς φυλακῆς δὲν διαφείρεται ἐκπαισθῶς τοῦ ἐξωτερικοῦ φρενοκομείου, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ δῆμος ἐνδίδει ὅπως ὑπογρηκὸς ὑπάλληλος.

Ἡ νέα Μόργη κείται ἀντικρὺ πλάτειας ἐνθα σπανίζουν τὰ δένδρα, αἱ δὲ ὑψηλαὶ ἀντιπύλαι τὸν κόρον τῆς ἐκκλησίας τῆς Παναγίας ὄχθον τὰς ὡρὰς ἐπὶ τῆς θλιβερᾶς ταύτης πλατείας, ὅπου τὰ παιδιὰ τῆς συνοικίας ἐρχονται καὶ παίζουν διλογώτερον θορυβώδως ἢ ἐπὶ τῆς πλατείας Μοφρέ. Ὁ δὲ εἶχεν κανεῖς πῶς φοβούνται μήπως ἐξεγείρουν τοὺς νεκροὺς ποὺ κοιμῶνται ἐντὸς τοῦ λευκοῦ κινώματος τοῦ κερσινομένου τούτου οἰκοδομήματος.

Ἡ αἰθούσα τῆς ἐκθέσεως δὲν εἶχε πολλὰ πτώματα.

Ἡ νεκρὰ τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ ἦτο ἐκτεθειμένη καὶ ἐνδεδυμένη ὅπως ἦτο οὗτε εὐρον αὐτὴν εἰς τὸ κιβώτιον, ἐπὶ δὲ τὸ στήθος της, πρὸς τὴν καρδιακὴν χώραν εὐρίσκειτο ἡ νάμα τῆς πίκας, ἡ καθηλωθεῖσα ὑπὸ τὸν δολοφόνον.

ΚΓ'.

Χωρὶς εἰς τὴν ταχίστην ἡ νεκρὰ διετρεῖτο θανάτου.

Ὁμοίως μὲ γυναῖκα ποὺ κοιμάται.

Αἰπὰ τῆς εἶχον ἄλλον νεκρόν, καὶ εἰς δευτέραν οἰαν ἐχον τοὺς ἀνευ οἰκονομίας νεκροὺς. Παιδιὰ ἀπερνοῦνται ἐκ τοῦ σχολείου, ἐργάται ἐγκαταλειμμένα τὰς ἐργασίας των, καταστηματαῖοι, πρῶτοι, γυναῖκες τὸν ὀφλοῦσαν συνωστίζοντο πῆρξί τοῦ πτώματος τῆς γυναικός.

Μεταξὺ τοῦ πλῆθους ὑπῆρχον ἐπίσης θύαται ἐκτεθειμένη, διότι ἐφοροῦσαν ἐκεῖ, ὅπου οἱ συνδρομηταὶ τοῦ Μελοδράματος δὲν φοιτοῦν ποτὲ σχολεῖν.

Υπῆρχον ἄνθρωποι τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, καλλιτέχναι, συγγραφεῖς, γυναικὲς τοῦ συμμοῦ, καὶ τινες μάλιστα μεγάλα κυρία φέρονται τὴν στολὴν τὸν θαλαμηπόλον των, ὅπως διέδιδον ἀσφαλήρητον.

Ὁ Πιεδούσης ἀπὸ τὴν κρύπτην του παρίστατο στήν παράδοξον αὐτὴν διάβασιν καὶ εἶχε πεποιθῆναι πῶς ὁ δολοφόνος τῶ ἀνθρώπου ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως.

Διότι οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος δολοφόνου δὲν φοροῦν οὔτε πολυτελέστατα παλὰ, οὔτε πασιπῶνα μὲ ψηλά τακούνια οὔτε κινωδύνη κατὰ πῶμα ὅμως ἐκείνος ποὺ τὸ εἶδε σὺν ἀστυνομικὸν χάρτην ἦτο ντυμένος σὺν ἡμέμῳ.

Ἡ διαχωρίζουσα τὸ γραφεῖον θύρα, ἐκ τοῦ δωματίου οὗτο ἐποποθεῖσαν οἱ δύο ἀστυνομικοὶ, ἦτο ἀνοικτὴ, καὶ ἡκούτο ἡ φωνὴ ποιοῦ ὑπάλληλου ἐπαναλαμβάνοντος τὰ σημεῖα τὰ ὁποῖα ὑπερήκουον εἰς αὐτὸν δύο ὑπηρετὰς τοῦ καταστήματος, ἐνησυχούμενοι εἰς τὴν παρακείμενῃν αἰθούσῃν εἰς τὸ νὰ ἐξετάσουν διὰ διακριτικὰ σημεῖα ἐνὸς νεκροῦ.

Λέμε, ἐφώνασε ὁ ἀναληρωτῆς τοῦ γραφείας, πανταλόνι μαζὶ, ἔσχετο σὺν γόνατον, ποποῦσινα τρυπημένα... κακοῦτο πλατὺ μπλουζὴ μὲ ὀσπερ, μπλουζὴν στὸ ἄσπερ μαντὶ μὲ μαύρη κλωστή... ἡ κομπόζινα τοῦ λαοῦ εἶνε σχισμένη καὶ ἔχει μπλουζὴν κινωδύνη σὺν ὅμῳ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης).

ΟΧΙ! ΒΑΣΑΝΑΚΙΑ

ὑπὸ ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου καὶ τέλος)

Συνήλθον ἐκεῖ, ὁβλήλῃ εἰς τὴν ταράτσαν, καθὼς τὰ χελιδόνια εἰς τὸν ἀνὸν πυργίον τοῦ μαρμαρίνου κωδωνοστασίου τὸ θέρος, καὶ ὠμίλουν καὶ ἐκελεύοντο, καὶ ἐγέλοντο, καὶ ἐπετρέψοντο, καὶ ἐπὶ τῇ ἐρωτησίᾳ, δι' ἐπεχειρήματων καὶ διὰ παρατήρησεων. Ἡ τρίτη ἤρχετο ἔσχατα καὶ ἔλαγε μόνον ἕνα στέγον καὶ μισόν ἢ τετάρτην ἔσχατα τῶσα ἢ πέντε βήματα καλαματιανῶν καὶ ἐπανεῖ... Ἡ ἄλλη συνέπεσε κατὰ τὴν αὐτὴν τρόπον τοῦ βραχίονος σταυρώσας μὲ ἄλλας δύο, καὶ τὰς ἐβάζε νὰ χροῦσται τὴν «καμάρα», ἄρσους ἅμα ἀργῶς καὶ μελοδωδῶς:

«Καμάρα χί, καμάρα χί,
καμάρα χί... στὸ γυαλόν...»

Καὶ ἡ καμάρα δὲν ἐστέρωνεν καὶ καμιά ἐπιχαίρειν δὲν ἐνδοῦτο, καὶ καμιά συνάλαζε δὲν ἐλάμβανε πέραν. Δὲν ὑπῆρχεν ἐννοία, δὲν ὁπῆρε σκέψις καὶ στοχασμός καὶ σκοτοῦρα. Ὁρματά ἐλαμπαν, παρῆται ἀνδοῦσαν, χαμόγελα ἀνέταλλαν, ἔσχατα ἐν φθορισμῷ, καὶ αἰσθημάτων ἐν ἐμῶν, καὶ βαθεῖαι πνοαὶ καὶ ἄεθροι στεναγμοί, καὶ αὐραὶ τῆς νεότητος ἐπρίλινον, ἀερίζον, ἐπρίλινον, τὰ σώματα καὶ τὰς καρδίας.

✽

Περὶ ὥραν δωδεκάτην καὶ ἡμίσειαν, δὲν εἶχε μένει πλέον καμιά ἐκ τῶν ἐλλείπων γυναικῶν ἐκ τῶν μετεχόντων τὸν πατῆρ Ἰωάννου. Ὁ παππῶς ἀπὸ πολλῆς ὥρας δὲν εἶχεν ἀκούσει τὴν φωνὴν τοῦ ἀποκαμινόμενου διδασκάλου νὰ ὑφῆθη, καὶ δὲν εἶχεν ἐκπέμψει καὶ αὐτὸς τὴν σὺν ἡμῶν κραυγὴν. Ἡ κορίτσια ἡτοιμαζόταν νὰ χωρισθῇ, καὶ εἶχον καταβῇ ἀπὸ τὴν ταράτσαν. Ἐβρίσκοντο τώρα εἰς τὸ προαύλιον τῆς οἰκίας καὶ ἐμεγαλοφρονόσαν καὶ ἐκαμιναν τῶσαν ὀβρυον, ὅσον δὲν θὰ ἐκαμιναν ποτὲ παιδιὰ τῆς αὐτῆς ἡλικίας.

Ἡ συναναστrophῇ των ἐπὶ ἀλλήλων αἰσθάνετο τὴν τρέλλαν των, καὶ ἐκαστὴ ἐφάνετο νὰ ἔχῃ τῶσαν τρέλλαν ὅσον θὰ εἶχον ὅλοι ἐμῶν. Ἀντικρὺ των, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ οἰκίσκου τῆς μαγιστρῆς ἴσταντο ἀσχημὴ ραῖα, μὲ ἀσπικτον κόμην καὶ ἐνδυμασίαν, καὶ τὰς ἐκῆταζε μὲ ἀλλόκοτον βλέμμα.

Ὁταν πρῶτην παρὰ τέταρτον, κατῆλθε τέλος ἀπὸ τὸ θῆος τοῦ πατώματος τοῦ σχολείου ὁ διδασκαλός, καὶ εὐθὺς κατόπιν κατέβησαν οἱ μαθηταὶ νὰ ἀλλάξωσιν καὶ θορύβῳ. Ἦτο πολλὰ πλὴν ἡμερᾶς ἔδεικνυν. Ἦτο τὸ τελευταῖον μῆμα πρὸ τὸν διακοπὴν των Χριστουγέννων.

Ἡ ἀγέλη τῶν μαθητῶν ἀντίκρουσε τὴν ἀγέλην τῶν κορασιῶν, καὶ τὰ βήματα ἔβαλον κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ προαύλιον τῆς μεγάλῃς οἰκίας μὲ τὴν ταράτσαν, καὶ οἱ πῶδες ἤρουντο νὰ βαδίσουν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν. Ἀλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμῇ, ἡ ἀσχημὴ ραῖα ἦτις ἐκῆταζε τὰ κοράσια, σκανδαλισμένη ἦν ἀπὸ τὰς ἐβάζε τὰς ὁποίας ἔβλεπον, ἐνόησαν ὅτι ἐν τῶν κορασιῶν ἐξέφεραν ἕνα ἀστεῖον εἰς βάρος της, καὶ ὅτι αἱ ἄλλαι ἐβάζεσαν τὴν λέξιν «καμάρα».

Δὲν γάρον εἰσαν ἀρπαγῆς, μεγάλῃν τρικουκίαν ἀπὸ τὸν φράκτιν τῆς γυναικός, καὶ τρέχε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἴσταντο αἱ κορασιῶδες.

Αἱ πολλὰ ἐξ αὐτῶν, ὅσαι δὲν ἦσαν τοῦ οπιτοῦ, ἀπεπαρέστησαν τὰς τρεῖς ἀδελφάς, καὶ ἤρχοντο ν' ἀπομακρύνωνται. Ἡ ἀπαίσιος ραῖα ἔτρεψε μὲ ἔσπλεκα φάρὰ μαλλιά, μὲ μισὴν μακρὰν, μὲ σχισμένην καὶ ἐμπαλομένην κόκκινην μαλλίαν, κοτῆν ἐμπρός, ἐγλωμένην ἀπὸ τὴν μέσην καὶ συρμένην ὀπίσω, μὲ μίαν μαλλίαν, ρυπαρὰν σχισμένην περὶ τοὺς δακτύλους καὶ τὴν πτέρην, καλλῶσαν, μὲ ἕνα πῶμα γυμνόν, ρικνὴν, βλουζά, μὲ τὸ ἐν τσουλῶφί τῆς κόμης κρεμασμένον ἐπὶ τὸν ὄμῳ, μὲ τὸ ἄλλο κοτῶν καὶ κροτοῦμενον ὑποκάτω εἰς τὴν μανδύλιν. ἔτρεψε μὲ τὴν μεγάλῃν τρικουκίαν, τὴν ἔχουσαν ὀρεῖας καὶ τοιχεύοντες τὰς ἀκάνθιας διὰ νὰ γράλλῃ εἰς τὸν ἀνόν, τὰ μάτια, τὴν τὸλλάγιστον, νὰ σχίσῃ τὰς ἀδελφὰς τῶν κορασιῶν. Ὁ σκύλος τῆς ἔτρεψεν ἀπὸ ὀπίσω, γαυγίζων μανιωδῶς, σημαίνων τὴν ἔσχατα. Ὁ παπαγάλος, ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἐξοχὸν τῆς Σοφρανίνης, ἐρεβιδάει, ἤρχεται νὰ κρᾶζῃ: — Παπαγάδου!

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

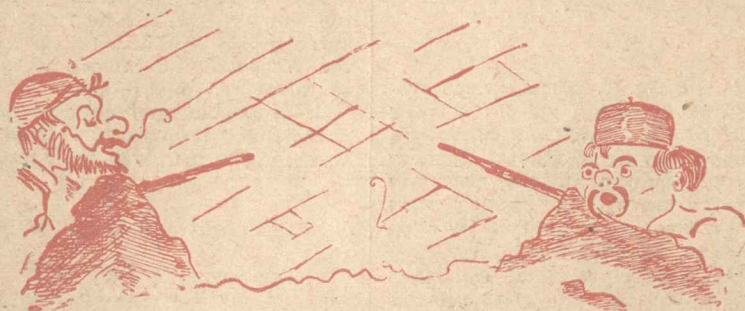
Πλήρης αφήγησης Ιραυματίου εις την εὐφρονικὴν γλῶσσαν

18 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

- Χά.
- Οὐδ' ἴφ' ἑσπερίους οὐρὲς;
- Οὐρὲς νὰ σ' λείουν.
- Χὰι μανούλα μ'.
- Σ' ἀρέσ' οὐρὲς;
- Μ' ἀρέσ' δά.
- Τσιτρακούριττον κιφάλι οὐρὲς.
- Θιρίγιου κι διμόνιου μουνάχου.

Κι φέρονε γύρω σὰ δὴ οὐ Μπιζνέλους κι παρατρῖνει σὰ κεί κι γένιτι χαλασμός. Τοι βάρισι καταξέφυλα οὐ ἰθουσιγασμός τοι στρατιώτες. Πιτὰν πλὰ τὰ πηλίκια κι φνάζουν:

— Ζήτου οὐ Μπιζνέλους οὐρὲς.



— Πνᾶς οὐρὲς;
— Πνᾶν.

- Ζήτου του.
- Νὰ μᾶς ζήση.
- Κι' ἀπὸ χρόνους.
- Μι μὴ καλὴ κυρίγια.
- Ἀμὴν.
- Ζήτου κι' ἀπουζήτουνοου...

Κι τραβᾶν κατόπιν οὐ Μπιζνέλους μὴ τοῦ Διγιάδουχου κι τοῦ Πηρίγκησι κι πᾶν σὰ προυβουλεῖα κι κυτὰν τὰ κανόνια τὰ φουβερά κι τρουμιρά πὺν σκόρπισαν μαύρου θανατὸ το' Τρουκαλάδης. Κι ξαφνικά κατόπις κυτὰν κι κατόπις πιθιγουρὰν πέφτει κουντὰ το' μιά γιουβίδα κι σκαίει. Δόξα πατρί φνουλουγίει ἕνας προυβουλετήης.

— Ἰθιγῶς μαθῆς πιδι κι δὲ το' πῆρι. Το' γύομα μουνάχ' χροῖματα πὺν σκάδχαν κι χάλια οὐ τόπους. Κι' ὅταν τῆμαθι οὐ στρατός τραβῇ. Τρέχανε οὐλοὶ σὰ δὴ κι σὰ κεί. Φου-νὲς κι λαγαρός.

- Ἀλήθεια εἰν οὐρὲς;
- Ἀλήθεια δά.
- Ἔσκασι ἡ γιουβίδα;
- Ἔσκασι κι βροντῆ.
- Κι δὲ το' πῆρι;
- Φύλαξι τοῦ ἁγίου πνέμα.
- Μεγας εἰσι Κύριγι.
- Κι θαυμαστά τὰ λογατά σ'.
- Γλύτουνσι οὐ Μπιζνέλους ἀπ' τῆ γιουβίδα!
- Γλύτουνσι οὐρὲς πιδι κι οὐ Διγιάδουχους.
- Νὰ μᾶς ζήσουν.
- Κι νὰ μᾶς γηράσουν.
- Κι νὰ βουηθῇσ' οὐ μινγαλιδύναμους νὰ μπούμι σὰ Γιάννινα.
- Κι νὺν κι ἀείν.

Κι' ἔπτα ἀπ' τοῦ ἱερισδίου αὐτοῦ ἔφυγι οὐ Μπιζνέλους γιὰ τὴν Ἰνθίνα. Κι μετς ξακου-λουθῆσαι τὸν πόλμου ραγδαίους κι ἀνιλιῶς. Βαράγαμι στοῦ σταυροῦ πλὰ. Δὲν εἰσι δεῦτερο κυβέρντα. Σφαίρα κι κουρά. Φυσέει δὲ πᾶ-γινη χαίμενου.

Κι τέλους ἔρχονται οἱ δικαίονι τοῦ Γινάρι. Οἱ ἱταμῖσιους γιὰ τὴν γυνικὴ ἐπιθῶσ' ἀρχινᾶν. Οὐ Διγιάδουχους βάτ' ἱμπερὸς τοῦ σχεδίου τ'. Ἀπουσιάζει τὴ γυνικὴ ἐπιθῶσ' ἀρχινᾶν. Τ' ἀριστέρα το' Μανουλάσας τ' Αἰ Νικόλα κι τοῦ Τσοῦκας κι' ἀπ' τοῦ διζὶ νὰ φλαγτοῦν μουνάχ' οἱ θέσεις κι νὰ γίνωνιν φιντουπιθέ-σεις γιὰ νὰ γλαστοῦν οἱ Τροῦκοι σὰ ντυοβά-ρισι πούν. Ἀμέσους φεύγει στρατός κι στρα-τός γιὰ τ' ἀριστιρὸ μέρους. Μᾶς πέρνουν κι μᾶς τὰ καίμενα τὰ ὑζουνάκια.

- Γειά σ' Πλακούρα λῆου.
- Γειά σ' μ' λῆει.
- Θὰ μπούμι σὰ Γιάννινα οὐρὲς μαύρι.
- Θὰ μπούμι.
- Καλὸ βόλι.
- Οὐ Θεὸς νὰ δώσ' νὰ πέσουνι ἰνδοξούς.

— Ἄν ζήσης οὐρὲς νὰ μ' παρηγουρὲς τὴ Μαργώ.

— Πᾶφι γιὰτ' λῦθαι ἡ καρδούλα μ' κι θὰ κλάψου.

Κι' ἔτσι τραβᾶν σὰ κᾶτ' νὰ διαβοῦμι ἀρι-στειρά. Τὴ νύχτα οὐρὲς πιδι τοῦ στένουμε στοῦ χουρὸ. Τίλινταῖα νύχτα ἦταν κι κύριους ἦξιρι-ποῖς ζῇ ποῖς πιδιναίει. Στήσαιμι χουρὸ πιδι-ριου γύρου ἀπὸ φουτιῆς κι βρόντηξι τοῦ τρα-γοῦδι:

Κάτου οὐρὲς κάτου

κάτου στοῦ βάλτου σὰ χουργιά

Ξηρόμηρου κι Ἄγραφα....

Κράτησι οὐ χουρὸς ὡς τὰ μισάνυχτα. Φιλη-

— Πνᾶς οὐρὲς;

— Πνᾶν.

— Ζήτου του.

— Νὰ μᾶς ζήση.

— Κι' ἀπὸ χρόνους.

— Μι μὴ καλὴ κυρίγια.

— Ἀμὴν.

— Ζήτου κι' ἀπουζήτουνοου....

Κι τραβᾶν κατόπιν οὐ Μπιζνέλους μὴ τοῦ Διγιάδουχου κι τοῦ Πηρίγκησι κι πᾶν σὰ προυβουλεῖα κι κυτὰν τὰ κανόνια τὰ φουβερά κι τρουμιρά πὺν σκόρπισαν μαύρου θανατὸ το' Τρουκαλάδης. Κι ξαφνικά κατόπις κυτὰν κι κατόπις πιθιγουρὰν πέφτει κουντὰ το' μιά γιουβίδα κι σκαίει. Δόξα πατρί φνουλουγίει ἕνας προυβουλετήης.

— Ἰθιγῶς μαθῆς πιδι κι δὲ το' πῆρι. Το' γύομα μουνάχ' χροῖματα πὺν σκάδχαν κι χάλια οὐ τόπους. Κι' ὅταν τῆμαθι οὐ στρατός τραβῇ. Τρέχανε οὐλοὶ σὰ δὴ κι σὰ κεί. Φου-νὲς κι λαγαρός.

— Ἀλήθεια εἰν οὐρὲς;

— Ἀλήθεια δά.

— Ἔσκασι ἡ γιουβίδα;

— Ἔσκασι κι βροντῆ.

— Κι δὲ το' πῆρι;

— Φύλαξι τοῦ ἁγίου πνέμα.

— Μεγας εἰσι Κύριγι.

— Κι θαυμαστά τὰ λογατά σ'.

— Γλύτουνσι οὐ Μπιζνέλους ἀπ' τῆ γιουβίδα!

— Γλύτουνσι οὐρὲς πιδι κι οὐ Διγιάδουχους.

— Νὰ μᾶς ζήσουν.

— Κι νὰ μᾶς γηράσουν.

— Κι νὰ βουηθῇσ' οὐ μινγαλιδύναμους νὰ μπούμι σὰ Γιάννινα.

— Κι νὺν κι ἀείν.

Κι' ἔπτα ἀπ' τοῦ ἱερισδίου αὐτοῦ ἔφυγι οὐ Μπιζνέλους γιὰ τὴν Ἰνθίνα. Κι μετς ξακου-λουθῆσαι τὸν πόλμου ραγδαίους κι ἀνιλιῶς. Βαράγαμι στοῦ σταυροῦ πλὰ. Δὲν εἰσι δεῦτερο κυβέρντα. Σφαίρα κι κουρά. Φυσέει δὲ πᾶ-γινη χαίμενου.

Κι τέλους ἔρχονται οἱ δικαίονι τοῦ Γινάρι. Οἱ ἱταμῖσιους γιὰ τὴν γυνικὴ ἐπιθῶσ' ἀρχινᾶν. Οὐ Διγιάδουχους βάτ' ἱμπερὸς τοῦ σχεδίου τ'. Ἀπουσιάζει τὴ γυνικὴ ἐπιθῶσ' ἀρχινᾶν. Τ' ἀριστέρα το' Μανουλάσας τ' Αἰ Νικόλα κι τοῦ Τσοῦκας κι' ἀπ' τοῦ διζὶ νὰ φλαγτοῦν μουνάχ' οἱ θέσεις κι νὰ γίνωνιν φιντουπιθέ-σεις γιὰ νὰ γλαστοῦν οἱ Τροῦκοι σὰ ντυοβά-ρισι πούν. Ἀμέσους φεύγει στρατός κι στρα-τός γιὰ τ' ἀριστιρὸ μέρους. Μᾶς πέρνουν κι μᾶς τὰ καίμενα τὰ ὑζουνάκια.

— Γειά σ' Πλακούρα λῆου.

— Γειά σ' μ' λῆει.

— Θὰ μπούμι σὰ Γιάννινα οὐρὲς μαύρι.

— Θὰ μπούμι.

— Καλὸ βόλι.

— Οὐ Θεὸς νὰ δώσ' νὰ πέσουνι ἰνδοξούς.

— Πᾶφι γιὰτ' λῦθαι ἡ καρδούλα μ' κι θὰ κλάψου.

Κι' ἔτσι τραβᾶν σὰ κᾶτ' νὰ διαβοῦμι ἀρι-στειρά. Τὴ νύχτα οὐρὲς πιδι τοῦ στένουμε στοῦ χουρὸ. Τίλινταῖα νύχτα ἦταν κι κύριους ἦξιρι-ποῖς ζῇ ποῖς πιδιναίει. Στήσαιμι χουρὸ πιδι-ριου γύρου ἀπὸ φουτιῆς κι βρόντηξι τοῦ τρα-γοῦδι:

Κάτου οὐρὲς κάτου

κάτου στοῦ βάλτου σὰ χουργιά

Ξηρόμηρου κι Ἄγραφα....

Κράτησι οὐ χουρὸς ὡς τὰ μισάνυχτα. Φιλη-

— Πνᾶς οὐρὲς;

— Πνᾶν.

— Ζήτου του.

— Νὰ μᾶς ζήση.

— Κι' ἀπὸ χρόνους.

— Μι μὴ καλὴ κυρίγια.

— Ἀμὴν.

— Ζήτου κι' ἀπουζήτουνοου....

Κι τραβᾶν κατόπιν οὐ Μπιζνέλους μὴ τοῦ Διγιάδουχου κι τοῦ Πηρίγκησι κι πᾶν σὰ προυβουλεῖα κι κυτὰν τὰ κανόνια τὰ φουβερά κι τρουμιρά πὺν σκόρπισαν μαύρου θανατὸ το' Τρουκαλάδης. Κι ξαφνικά κατόπις κυτὰν κι κατόπις πιθιγουρὰν πέφτει κουντὰ το' μιά γιουβίδα κι σκαίει. Δόξα πατρί φνουλουγίει ἕνας προυβουλετήης.

— Ἰθιγῶς μαθῆς πιδι κι δὲ το' πῆρι. Το' γύομα μουνάχ' χροῖματα πὺν σκάδχαν κι χάλια οὐ τόπους. Κι' ὅταν τῆμαθι οὐ στρατός τραβῇ. Τρέχανε οὐλοὶ σὰ δὴ κι σὰ κεί. Φου-νὲς κι λαγαρός.

— Ἀλήθεια εἰν οὐρὲς;

— Ἀλήθεια δά.

— Ἔσκασι ἡ γιουβίδα;

— Ἔσκασι κι βροντῆ.

— Κι δὲ το' πῆρι;

— Φύλαξι τοῦ ἁγίου πνέμα.

— Μεγας εἰσι Κύριγι.

— Κι θαυμαστά τὰ λογατά σ'.

— Γλύτουνσι οὐ Μπιζνέλους ἀπ' τῆ γιουβίδα!

— Γλύτουνσι οὐρὲς πιδι κι οὐ Διγιάδουχους.

— Νὰ μᾶς ζήσουν.

— Κι νὰ μᾶς γηράσουν.

— Κι νὰ βουηθῇσ' οὐ μινγαλιδύναμους νὰ μπούμι σὰ Γιάννινα.

— Κι νὺν κι ἀείν.

Κι' ἔπτα ἀπ' τοῦ ἱερισδίου αὐτοῦ ἔφυγι οὐ Μπιζνέλους γιὰ τὴν Ἰνθίνα. Κι μετς ξακου-λουθῆσαι τὸν πόλμου ραγδαίους κι ἀνιλιῶς. Βαράγαμι στοῦ σταυροῦ πλὰ. Δὲν εἰσι δεῦτερο κυβέρντα. Σφαίρα κι κουρά. Φυσέει δὲ πᾶ-γινη χαίμενου.

Κι τέλους ἔρχονται οἱ δικαίονι τοῦ Γινάρι. Οἱ ἱταμῖσιους γιὰ τὴν γυνικὴ ἐπιθῶσ' ἀρχινᾶν. Οὐ Διγιάδουχους βάτ' ἱμπερὸς τοῦ σχεδίου τ'. Ἀπουσιάζει τὴ γυνικὴ ἐπιθῶσ' ἀρχινᾶν. Τ' ἀριστέρα το' Μανουλάσας τ' Αἰ Νικόλα κι τοῦ Τσοῦκας κι' ἀπ' τοῦ διζὶ νὰ φλαγτοῦν μουνάχ' οἱ θέσεις κι νὰ γίνωνιν φιντουπιθέ-σεις γιὰ νὰ γλαστοῦν οἱ Τροῦκοι σὰ ντυοβά-ρισι πούν. Ἀμέσους φεύγει στρατός κι στρα-τός γιὰ τ' ἀριστιρὸ μέρους. Μᾶς πέρνουν κι μᾶς τὰ καίμενα τὰ ὑζουνάκια.

— Γειά σ' Πλακούρα λῆου.

— Γειά σ' μ' λῆει.

— Θὰ μπούμι σὰ Γιάννινα οὐρὲς μαύρι.

— Θὰ μπούμι.

— Καλὸ βόλι.

— Οὐ Θεὸς νὰ δώσ' νὰ πέσουνι ἰνδοξούς.

Κυνηγάμι τοι Τούρκους ποὺ φεύγουν κι' ἀκόμα φεύγουν κατατρομαγμένοι. Πέντι, πέντι τοῦ πῆρι οὐρὲς πιδι. Τὰ δᾶς μᾶς τὰ ἱφιδράκια τοῦ κυνηγίου ζητουκραυγάζοντας. Κι' ἄλλοι ἀπὸ φουτιῆς γκρυμίζονται κάτου ἀπὸ τὰ βράγια κι' ἄλλοι πέφτουν σὰ γόνατα κι φρουάζουν κι πικαλᾶν κραζώντας κι λειούντας:

— Ἀμάν, ἀμάν τζάνουμ.

— Ἀμάν μύρουμ μ' ἀμάν.

Τοῦ Μπιζνέλου μπουστά στὴ φουτιὰ κι στὴ λάβρα τοῦ προυβουλεῖο μᾶς. Ἐρημον φαίνεται κι κατακαυμένο. Μαύρου κι' ἀραλίου. Σὰ κάτου Τροῦκοι φεύγουν σὰ δᾶ Τροῦκοι σὰ κεί. Οὐ στρατὸς τρέχει, χτυποβουλᾶει, πη-δαίει, σαλτάει, πικαυλᾶει κι χάλια τοῦ κό-ρημου. Προυτότυπος ἡ οὐρὴ οὐρὲς μάτια μ'. Τούχει μπει μράκι νὰ πᾶρ' τοῦ Μπιζνέλου. Κι νὰ σὰ τ' ὁδοῦ τοῦ προυβουλεῖο τοῦ γυνικῆς λα-θέσιους ὀλγνι ἱμπερὸς στ' φουτιὰ κι στὴ φλόγα ἀκράτητους. Σκουρᾶν οἱ Τρουκαλα-νίτις σὺν κουπάδ προυβουλεῖο, σὺν κουπάδ γί-δια. Τοῦ ὑζουνάκιου θαυματουργεῖ. Κι' ὅς εἰν κρουπαγουμένα τὰ πουδία, κι' ὅς εἰν ξυλισμένα πᾶσαι ἀπὸ βρόχου οἱ βράχου ἀ-μένου κι στᾶει ἰδρῶτα. Πιτὰν οἱ φεύγοντες τὰ οὐδῶλα κάτου κι γκρυμίζονται δᾶ μπερὸ στὴ τόση οὐρὴ κι φεύγουν προυτοτυπῶν σὰ κεί ἱεζου φρινῶν. Τὰ εἶχανι τίλειους χαί-μένα.

Οἱ ἀξιγιοματικοὶ μᾶς πουλμᾶν γινάσις.

Τρέχουν σὰ δᾶ κι σὰ κεί κι δίνουν διατάξ-ει διατάξιν. Ἄλουργα χλιντῶν κι πᾶν ἀκρά-τητα. Ἰγὼ ἡ μαύρους στοῦ τόσο πανεῖρ, κόβου παρακάτ' κυνηγάζοντας κάτ' Τρουκαλά-δης. Χέρ' πουδᾶρ τοι ἱέχου κι' αὐτοῖσι φεύ-γουν κι' οὐλου φεύγουν κι' ἀκόμα φεύγουν.

— Σταθῆτ' οὐρὲς κραυγάζου.

— Σταθῆτ' αἰθουρί.

— Τσομπόυ, τσιμπόυ, ἀρέντι μ' λῆν κι πέφτουν κάτου χλομοὶ κι κίτρινοι σὰ φύλλα μαρμαρένα. Τσοῦ κῆρ πᾶνουν οὐλοὶ κι τοῦ βάξου ἱμπερὸς. Κι τοῖσι-τοῖσι κι χὰι χὰι σὰ νὰ γύρῃ στὴ στρουγγιὰ τὰ πᾶσατα τοι τραβᾶν ἱχμαλῶτους ἱμπερὸς κι τοῦ πάου κι τοῦ πα-ραδίνου στοῦ λουχαῖ κι πέφτουν πάλι κι ξανα-πάλι στοῦν πόλμου.

Φεύγοντας προυτοτυπῶν οἱ Τροῦκοι μα-ζώνουνι κουντὰ στὴ Ραφισία. Πᾶνουνι ἱενα λούφου κι καρτιῶν. Το' πέφτουνι ὅμως ἀπὸν ἡμεῖς κι το' πᾶσιουκόβουμ. Βαράμι στοῦ

— Πνᾶς οὐρὲς;

— Πνᾶν.

— Ζήτου του.

— Νὰ μᾶς ζήση.

— Κι' ἀπὸ χρόνους.

— Μι μὴ καλὴ κυρίγια.

— Ἀμὴν.

— Ζήτου κι' ἀπουζήτουνοου....

Κι τραβᾶν κατόπιν οὐ Μπιζνέλους μὴ τοῦ Διγιάδουχου κι τοῦ Πηρίγκησι κι πᾶν σὰ προυβουλεῖα κι κυτὰν τὰ κανόνια τὰ φουβερά κι τρουμιρά πὺν σκόρπισαν μαύρου θανατὸ το' Τρουκαλάδης. Κι ξαφνικά κατόπις κυτὰν κι κατόπις πιθιγουρὰν πέφτει κουντὰ το' μιά γιουβίδα κι σκαίει. Δόξα πατρί φνουλουγίει ἕνας προυβουλετήης.

— Ἰθιγῶς μαθῆς πιδι κι δὲ το' πῆρι. Το' γύομα μουνάχ' χροῖματα πὺν σκάδχαν κι χάλια οὐ τόπους. Κι' ὅταν τῆμαθι οὐ στρατός τραβῇ. Τρέχανε οὐλοὶ σὰ δὴ κι σὰ κεί. Φου-νὲς κι λαγαρός.

— Ἀλήθεια εἰν οὐρὲς;

— Ἀλήθεια δά.

— Ἔσκασι ἡ γιουβίδα;

— Ἔσκασι κι βροντῆ.

— Κι δὲ το' πῆρι;

— Φύλαξι τοῦ ἁγίου πνέμα.

— Μεγας εἰσι Κύριγι.

— Κι θαυμαστά τὰ λογατά σ'.

— Γλύτουνσι οὐ Μπιζνέλους ἀπ' τῆ γιουβίδα!

— Γλύτουνσι οὐρὲς πιδι κι οὐ Διγιάδουχους.

— Νὰ μᾶς ζήσουν.

— Κι νὰ μᾶς γηράσουν.

— Κι νὰ βουηθῇσ' οὐ μινγαλιδύναμους νὰ μπούμι σὰ Γιάννινα.

— Κι νὺν κι ἀείν.

Κι' ἔπτα ἀπ' τοῦ ἱερισδίου αὐτοῦ ἔφυγι οὐ Μπιζνέλους γιὰ τὴν Ἰνθίνα. Κι μετς ξακου-λουθῆσαι τὸν πόλμου ραγδαίους κι ἀνιλιῶς. Βαράγαμι στοῦ σταυροῦ πλὰ. Δὲν εἰσι δεῦτερο κυβέρντα. Σφαίρα κι κουρά. Φυσέει δὲ πᾶ-γινη χαίμενου.

Κι τέλους ἔρχονται οἱ δικαίονι τοῦ Γινάρι. Οἱ ἱταμῖσιους γιὰ τὴν γυνικὴ ἐπιθῶσ' ἀρχινᾶν. Οὐ Διγιάδουχους βάτ' ἱμπερὸς τοῦ σχεδίου τ'. Ἀπουσιάζει τὴ γυνικὴ ἐπιθῶσ' ἀρχινᾶν. Τ' ἀριστέρα το' Μανουλάσας τ' Αἰ Νικόλα κι τοῦ Τσοῦκας κι' ἀπ' τοῦ διζὶ νὰ φλαγτοῦν μουνάχ' οἱ θέσεις κι νὰ γίνωνιν φιντουπιθέ-σεις γιὰ νὰ γλαστοῦν οἱ Τροῦκοι σὰ ντυοβά-ρισι πούν. Ἀμέσους φεύγει στρατός κι στρα-τός γιὰ τ' ἀριστιρὸ μέρους. Μᾶς πέρνουν κι μᾶς τὰ καίμενα τὰ ὑζουνάκια.

— Γειά σ' Πλακούρα λῆου.

— Γειά σ' μ' λῆει.

— Θὰ μπούμι σὰ Γιάννινα οὐρὲς μαύρι.

— Θὰ μπούμι.

— Καλὸ βόλι.

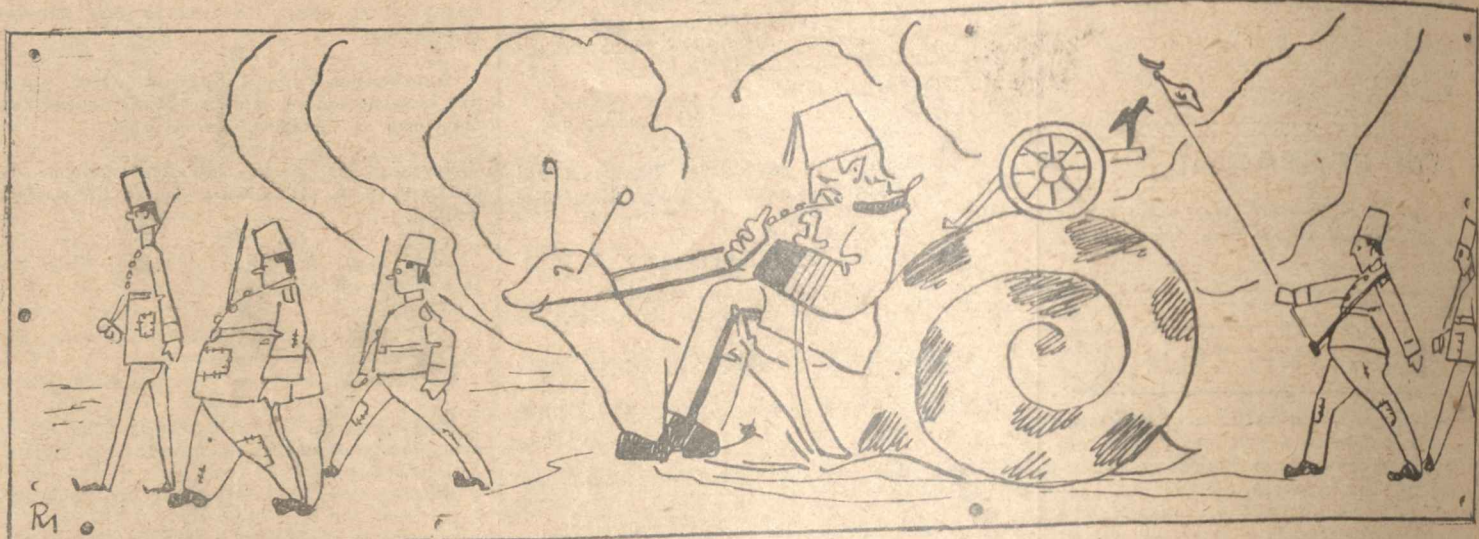
— Οὐ Θεὸς νὰ δώσ' νὰ πέσουνι ἰνδοξούς.

— Πᾶφι γιὰτ' λῦθαι ἡ καρδούλα μ' κι θὰ κλάψου.

Κι' ἔτσι τραβᾶν σὰ κᾶτ' νὰ διαβοῦμι ἀρι-στειρά. Τὴ νύχτα οὐρὲς πιδι τοῦ στένουμε στοῦ χουρὸ. Τίλινταῖα νύχτα ἦταν κι κύριους ἦξιρι-ποῖς ζῇ ποῖς

Εὐθηνία, ταχύτης, ἀκριβεία.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ



Ἡ φυγή πρὸς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν



— Ἄν ἤξευρα πῶς οἱ Ἕλληνες θὰ ἐφρόντιζαν τόσο πολὺ γιὰ μένα, δὲν θὰ περνοῦσα τόσον ἀσχημο χειμῶνα στὸ Μπιζάνι.



Εἰς τὸν Παιθολόγον

— Ἐκεῖνο ποῦ με δυσκολεύει εἶναι ἡ χώνευσις.
— Με τὸ γαστρικὸ τῶν Νεοτούρκων θὰ ἡσυχάσετε. Ἐβγάλατε ἀπὸ τὸ στομάχι σας ὅσα δὲν ἤμπορούσατε νὰ τὰ χωνέψετε ποτέ.



Εἰς τὸν Οδοντογιάτρον

— Με τρέλλαγε κι' αὐτὸς ὁ πονόδοντος.
— Περιμένετε λιγάκι. Ἐβγήκε ἡ Θεσσαλονίκη, τὰ Γιάννενα, νὰ καὶ ἡ Ἀδρια-
νούπολις. Ἄν βγῇ κι' αὐτὸ τὸ παληόδοντο ἡ Κων(σταντινού)πολις, θὰ γίνετε δόξαλα.